

שנ"ת
שַׁעֲרֵי
צֶדִיק

חנוכה

בכל עניני הספר
ולהשיג הספר
מכון "שערי צדיק"
052-7622052
dr0527622052@gmail.com

©
כל הזכויות שמורות למו"ל
(וזכות צילום בכלל)

עיצוב כריכה ושערים:
שילוב

בעזרה ש"ת

שאלות ותשובות שערי צדיק

שחזר רעים לפני טובים ורשעים על שערי צדיק
(משלי יד, עיין ליקו"א סימן סט)

פותח שער לקרוב ולרחוק, הם המה מבקשי ה', צמאי חסד וישועתו
יתברר, הסובבים על שערי בית צדיק, לשאול אכל לנפשם, להשביע
נפשם השומקה והאבה לחיות בנעם ה', וזו אור קדשת הצדיק האמת.
בצמצום אחר צמצום וצמצום, ובסבוב אחר סבוב וסבוב, להקשיק שקליות
עמקות ונוראות, אור דעת הצדיק העליון והנורא, בלב כל אחד ואחד
מישראל. וליביש ויכסה השגות אלקות לבוש בתוך לבוש, בתוך דברים
קטנים ונמוכים, לפתח שערי מדע וחכמה לקרוב בני אדם לעבודתו יתברך.
במסמרות נטועים, על אדני פז מוסדים, ה"ה דרכי התגלות ההקדמות
הנוראות היוצאות ונובעות מהנחל נבע מקור חכמה, הוא אדוני מורנו
ורבנו הקדוש והנורא רבנו נחמן אור האורות וצוק לילה"ה ויע"א **מבשר סלב**
ותלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו' הקדושים, באשר באו בכתובים
בספריהם הקדושים, וכאשר קבל פה אל פה, פי שנים ברוח רבו.

חברים אבינו מורנו ורבנו עטרת ראשנו הנאמן החסיד

במהר"ר גדליהו אהרן קעניג זצ"ל

מחבר ספה"ק חיי נפש, ספר הערכים,

ושאר ספרים אשר בכתובים עדנה

יוצא לאור על ידי בניו שליט"א

עיה"ק צפת"ו

תוכן העניינים

ה.....	סגולת ימי החנוכה וחובת ההכנה.....
ח.....	נס פך השמן.....
יג.....	נרות חנוכה - הנהגות.....
טו.....	נרות חנוכה - עניינם וכוונתם.....
כא.....	הלל והודאה.....
כג.....	דמי חנוכה.....
כח.....	זאת חנוכה.....
כח.....	שבת חנוכה.....
ל.....	מלחמת החשמונאים ביוונים.....
לז.....	עניינים שונים.....

נערך ע"י מכון "שערי צדיק"
ע"פ ספר המפתחות החדש של "שערי צדיק"
ניתן להשיג בחנויות ברסלב

סגולת ימי החנוכה וההכנה

ימי החנוכה מסוגלים לחפש ולמצוא הצדיק

ימי חֲנֻכָּה הקדושים מסגלים מאוד מאוד ביותר לחפש ולבקש ולמצא את הצדיק האמת הרבי הגדול במעלה מאוד מאוד, שהוא הוא הרופא הגדול שבגדולים אשר יודע איך ובמה לרפאות כל מיני חלאים רפואה שלמה לנצח, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל [תורה ל'] שצריכין לחפש את הצדיק הגדול במעלה מאוד מאוד שהוא בבחינת משה רבנו עליו השלום.

ועקר הסגלה הוא כפי הנראה מחמת שאז בימי חֲנֻכָּה הקדושים הם מורידים את עצמם ומתקרבים אלינו ומאירים לנו פניהם הקדושים בסבר פנים יפות ומראים לנו פנים שוחקות, בדרך המבקרים את החולה שמראים לו פנים מספירות ויפות ומחזקים אותו ואומרים לו התחזק והתרפא. וכבר מבאר בלקוטי הלכות חלק ארח חיים הלכות השקמת הבקר הלכה ד', כי ימי חֲנֻכָּה הקדושים הם בסוד מצות בקור חולים, עין שם היטב.

(חלק ו, מכתב רפג)

דרכי ההכנה וחיפוש הצדיק

ולכן אהובי חביבי, הבה נחזק את עצמנו, ובימים הקדושים הללו נעסוק בלנו יחד ביותר בחפוש בספרי רבנו הקדוש ותלמידיו הקדושים את הרוח הקדוש שלו המנח בספריהם הקדושים, כי אז קדשת אדומ"ר וקדשת תלמידיו הקדושים זיע"א יורדים ונשפעים ובאים אלינו בהתגלות ביותר משאר ימות השנה. אתון מהתם ואנן מהבא, נחתר ונחפש אחרי האוצרות היקרים הנחמדים מזהב ומפז רב, עד שנמצאם בעזרת השם יתברך, כל אחד ואחד כפי הראוי לו. וביותר לעסוק גם במעשה הצדקה, כמובא שם בהתורה הנ"ל, והבן.

הַפֶּלֶל, כִּי טוֹב שֶׁתִּשְׁתַּדֵּל לְלַמֵּד כָּל הַתּוֹרָה הַזֶּה בְּמִשְׁרָד יְמֵי חֲנֻכַּת הַקִּדּוּשִׁים, וְלִהְיוֹן שָׂכָל מִה שֶׁנֶּאֱמַר שֵׁם יֵשׁ לַעֲשׂוֹתָם וּלְקִיָּמָם בְּיְמֵי הַחֲנֻכָּה הַקִּדּוּשִׁים, וְהַעֲקֹר לְהַתְפַּלֵּל הַרְבֵּה עַל כָּל זֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרָךְ, הֵן בְּהַתְפַּלֵּה הַנִּדְפָּסֶת בְּלִקּוּמֵי תַּפְלוֹת תַּפְלָה לַמֶּלֶךְ, וְהֵן לְחִדּוֹשׁ מִלִּבָּךְ דְּבָרֵי תַּפְלָה וְשִׁיחָה בִּינְךָ לְבֵין קוֹנֵךְ עַל פִּי הַתּוֹרָה הַזֶּה, וְתִרְאֶה נִפְלְאוֹת חֲדָשׁוֹת, וּבִדְאִי תַּחֲיָה אֶת נַפְשְׁךָ בָּהֶם, וְגַם עוֹד תּוּכַל לְהַחְיֹת בָּהֶם נֶפֶשׁ חֲבֵרֶיךָ הַרוּצִים בְּהַתְקַרְבוֹת לְדַעַת רַבֵּנוּ הַקִּדּוּשׁ וְיַע"א.

(חלק ו, מכתב רפג)

בכל שנה מתעורר מעין האור שבימים ההם

וְהִנֵּה עֵתָה יְמֵי חֹג הַחֲנֻכָּה הַקִּדּוּשִׁים מִמְּשֻׁמְשִׁים וּבָאִים, וְנִתְּיָה מְרָשִׁים וּמִצִּיּוֹם מִפִּי חֲכָמֵינוּ הַקִּדּוּשִׁים מִפִּי הַחֲבֻרָה לְכַרֵּךְ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ וְלְהַמְלִיכוֹ עַל כָּל הָעוֹלָם בְּשַׁעַת הַדְּלָקָתָנוּ גִּירוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה בְּשָׁנָה הַזֹּאת מִחֲדָשׁ, וּמֵאֹד רָאוּי לָנוּ שֶׁנִּחְרַט וְנִחְקֹק הֵיטֵב בְּלִבֵּנוּ הָאֲמוּנָה, שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּזִמְנָה הַזֶּה מִתְעוֹרֵר אֹד עֲלִיּוֹן וְגִדּוֹל מִלְּמַעְלָה, מַעֲיִן הָאֹד שֶׁנִּתְגַּלָּה בָּנֶם בְּיָמִים הָהֶם, וְשׁוֹפֵעַ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כָּלּוּ, לְהָאִיר לָנוּ הַדֶּרֶךְ בְּהַ גִּלְדָּ וְנִגְיַע וְנִבְּאוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, לְחַיִּים מְאִירִים וּמְזֻהָרִים בְּזֹהַר הַרְקִיעַ, שֶׁהוּא אֹד תִּקּוֹן מִדַּת הַיְסוֹד, תִּקּוֹן אֹת בְּרִית קֹדֶשׁ (עֵין שֵׁם בְּסִימָן כ"ט), שֶׁבָּזָה תִּלְוִי כָּל טוֹב שֶׁפַּעוֹלָם, לְהַמְשִׁיכָם וְלִהְבִּיאָם לְמָקוֹם הַנִּבְּכוֹן וְלֵאשׁ הַנִּבְּכוֹן.

(חלק ח, מכתב שסה)

נהגו מעולם להכין עצמם

נִגַּע מְאֹד אֵל לְבִי הַיְגוֹן וְהַעֲצָבוֹת שֶׁתִּקְפוּ אוֹתָךְ בְּעֶצֶם יְמֵי הַחֲנֻכָּה הַקִּדּוּשִׁים. בְּנִרְאָה שְׂדֻקָּא מִשּׁוּם שֶׁאוֹתָם הַיָּמִים נִקְבְּעוּ לְהוֹדוֹת וְלְהַלֵּל לְכָל יִשְׂרָאֵל מֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה, כִּי גַם הַנְּשִׁים הָיוּ בָּנִים חֲנֻכָּה וְלָכֵן חִיבוֹת הֵן בְּמִצְוֹת הַחֹג כְּמוֹ

הָאֲנָשִׁים כַּמְבָּאָר בְּהִלְכָּהּ, וּמִכִּיּוֹן שִׁפְךָ הָרִי שָׁגַם אֶת בְּתוּר בֵּת יִשְׂרָאֵל חִיבָת
בְּשִׁמְחַת הַחֵג וּבִמְצוּוֹתֶיהָ, חָתַר לוֹ הַיֵּצֵר הָרַע מִחֲתָרֶת לְהִתְקִיף אוֹתָךְ מִשָּׁם כְּמֵה
שֶׁנּוֹגֵד לָזֶה, דִּהְיִינוּ בְּהִיגוֹן וְהַעֲצָבוֹת. כִּי כָךְ הוּא דֶּרֶךְ הַיֵּצֵר הָרַע, שֶׁעוֹמֵד תָּמִיד
לְהַפְרִיעַ מַלְעָשׂוֹת אֶת הַמְצִיָּה עֲלֵינוּ.

וְהַעֲצָה הַיְעוּצָה לָזֶה לְנִצָּח אוֹתוֹ, הוּא לְדַעַת שֶׁהוּא לְשָׁטָן לָנוּ וְאוֹרֵב תָּמִיד
לְהִכְשִׁילָנוּ, לְזַכֵּר תָּמִיד אֶת זֹאת, וְלֹא לְהִסִּיחַ דַּעַת מִזֶּה; וּבִכֵּן אֲנַחְנוּ
מוֹכְנִים לְקָרֵב אֹתוֹ, וּבִדְאִי שֶׁנִּנָּצַח אוֹתוֹ, מִכִּיּוֹן שֶׁרְצוֹנֵנוּ חֹזֵק לַעֲשׂוֹת רָצוֹן אֲבִינוּ
שְׁבִשְׁמִים, בִּדְאִי שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ יַעֲזוֹר לָנוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צוּפָה רָשָׁע לְצִדִּיק
וּמִבְקֵשׁ לְהַמִּיתוֹ, ה' לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ" (תְּהִלִּים ל"ג, ל"ב-ל"ג).

וּלְפִיכָךְ בְּאַמֶּת נִהְיָנוּ מַעֲלֹם יִרְאֵי הַשֵּׁם וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, לְהִכִּין אֶת עֲצָמָן תָּמִיד לְפָנָי
כָּל שַׁבָּת וּמוֹעֵד, וּלְהִתְבּוֹנֵן בְּמִיחָד אֵיךְ וּכְמָה לַעֲבֹד אֶת ה' בְּאוֹתֵן הַיָּמִים
הַקְדוּשִׁים בְּתוֹרָה וּבְמִצְוָה. וְאַפְלוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, תָּמִיד הָיוּ חַיִּים חַיִּים שֶׁל הַכֶּנֶּה
וְהִתְבּוֹנְנוּת וַעֲשִׂיָּה, שֶׁזֶּהוּ הָעֵקֶר, כִּי לֹא הַמְדִּירֵשׁ עֵקֶר אֵלָּא הַמַּעֲשֵׂה. וּכְשֶׁחַיִּים בְּאִפֻּן
כֹּזֶה, אִם כִּי גַם אִזּוּ מַלְחָמַת הַיֵּצֵר הוּא מְאֹד חֹזֵק, אֲבָל לַעֲמֹת זֶה נִמְצָא בָּנוּ כֹּחַ יוֹתֵר
חֹזֵק לְהִתְגַּבֵּר עָלָיו וּלְנִצָּח אוֹתוֹ. וּבִיּוֹתֵר אִם מִתְרַגְּלִים לְהִתְפַּלֵּל מִן הַלֵּב עַל כָּל
דְּבָר וּדְבָר, אִזּוּ הַהִכָּנָה נַעֲשִׂית מִשְׁלֵמַת יוֹתֵר, וַיֵּשׁ לָנוּ בֵּית קְבוּל לְקַבֵּל הַשְּׁפַע
הַעוֹמֵד לְבוֹא.

(חֶלֶק ט, מִכְתָּב תַּקַּח)

חֲנוּכָה הוּא הַמִּתְקַת הַדִּינִים

וְאַכְתָּב לָךְ מֵה שֶׁעֲזָרְנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְחַשֵּׁב מִחֲשָׁבָה טוֹבָה הַיּוֹם בְּעֵת הַיּוֹתֵי
בְּיִשְׁכָּהּ, וְעֻלָּתָהּ רַעִיוֹן בְּמִחֲשַׁבְתִּי, כִּי חֲנוּפָה הוּא הַמִּתְקַת הַדִּינִים. הִינּוּ,
כִּי חֲנוּכָּה נִחְלָק לְשָׁנֵי תַבּוּת: חֲנ"ו כ"ה. חֲנ"ו - בְּגִימַטְרִיא בְּמִנְיַן דִּי"ן, כ"ה - הוּא

לְשׁוֹן פֶּהָה וְחִלָּשׁ, וּכְמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ חֲזו"ל (בְּמִסְכֵּת מְנַחֲתֵ דָף ל"ז ע"א): "עַל יָדְכָה" - יָד פֶּהָה", שְׁמוּזָה לְמַדּוֹ מִצְוֹת הַנִּחַת תְּפִלִּין שָׁל יָד, שֶׁהוּא עַל יָד שְׁמַאל שֶׁהוּא יָד חִלָּשׁ וְכַהֲנָה, וְהֵבֵן. וְזָכְנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאַמֶּת לְהַמְתִּיקַת הַדִּינִים, בְּזִכּוֹת מִצְוֹת הַדִּלְקַת גֵּר חֲנֻכָּה וְכָל מִצְוֹת שְׁמוֹנֶת יְמֵי חֲנֻכָּה.

(חלק ז, מכתב שכג)

סגולה למצוא הזיווג

כֵּן יִתֵּן ה' וְנִזְכֶּה בְּאַמֶּת לְתַקֵּן כָּל פְּגָמֵינוּ, וּבִפְרָט פָּגַם הַרִיגַת הַבֵּל שֶׁהִיָּה עֲבוּר תְּאוּמָה יִתְרָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲזו"ל, שֶׁזֶה גָרַם הָעֲרֵבוּב וְהַתְּמוּרוֹת הָרַבּוֹת וְהָעֲפוּבִים הַשּׁוֹנִים בְּעֵינֵי הַזּוּוּגִים. וְעַל יְדֵי זֶה הִצְדָּקָה הַקְדוּשָׁה וְדִחְנֻכָּה נִזְכֶּה לְתַקֵּן פָּגַם הַזֶּה, וְה' יִזְמִין לְכָל אֶחָד וְאֶחָד זְוִיגוֹ הַהֲגוֹן לוֹ בְּאַמֶּת מִן הַשְּׂמִים לְמוֹכָה וּלְבִרְכָּה. (וְאִם אֵין רֵאִיָּה לְדַבֵּר, זָכָר לְדַבֵּר, מַה שֶּׁבִּהְתְּוֹרָה יְמֵי חֲנֻכָּה בְּלִקּוֹ"ת סִימָן ב' נִכְנָם עֵינֵי שְׂדוּכִים וְזוּוּגִים, עֵינֵי שָׁם אוֹת ד').

(חלק ח, מכתב תמד)

נס פך השמן

נס פך השמן - נקודה טובה

וְדַע אֱהוּבֵי חֲבִיבֵי, שֶׁכָּל זֶה הוּא עֵינֵי חֲנֻכָּה. דִּהְיָה מְבֹאָר בְּהַתְּוֹרָה אֲזַמְרָה לְאַלְקֵי בְּעוּדֵי בְּלִקּוֹ"א סִימָן רפ"ב שֶׁכְּמוֹ שֶׁצָּרִיכִין לְדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת, הֵינּוּ שֶׁצָּרִיכִין לְמַצֵּא זְכוּת שֶׁהִיא נִקְדָּה טוֹבָה אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם קְדוּשַׁת יְהוָה מִי שֶׁיְהִיָּה, וְעַל יְדֵי כֵךְ מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּאַמֶּת מִכַּף חוֹכָה לְכַף זְכוּת - כְּמוֹ כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַכְרִיעַ אֶת עֲצָמוֹ בְּעֲצָמוֹ לְכַף זְכוּת. הֵינּוּ שֶׁבְּשִׁשָּׁה שְׁהַבְעֵל דְּבָר מְכַבֵּד עָלָיו מִשָּׂא הָעוֹנוֹת וְכו' וְרוֹצֵה לְהַחֲנִיקוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, צָרִיךְ אֲזוֹ לְהַתְּעוֹרֵר

דִּיקָא וְלִמְצָא בְּעֶצְמוֹ אֵיזָה נִקְדָּה מוֹכָה שָׁבוּ, וְלִהְיוֹת אֶת עֶצְמוֹ בָּזָה, בְּכַדִּי לִצְאָת
וְלִבְרִחַ מִתּוֹךְ הָרִשָּׁת וְהַמְצוּדָה רָעָה שֶׁפָּרַשׁ הַבַּעַל דָּבָר לְרַגְלָיו, וְאַחֵר כֶּךָ לְחַפֵּשׁ
וְלִמְצָא בְּעֶצְמוֹ עוֹד אֵיזָה נִקְדָּה מוֹכָה וְעוֹד אֵיזָה נִקְדָּה מוֹכָה, עַד שִׁיתְחַזֵּק כָּל כֶּךָ
וַיֵּצֵא בְּאַמֶּת מִכַּף חוֹכָה וַיִּכְנַס בְּאַמֶּת לְכַף וְכוּת.

וְזֶהוּ עֲנִין הַדִּלְקָת נְרוֹת חֲנֻכָּה שְׁעוֹשִׁין לְזָכֵר הֵנָּה שֶׁנַּעֲשָׂה בְּשֶׁמֶן זַיִת שְׁלֹא הָיָה בּוֹ
לְהַדְלִיק אֶלָּא יוֹם אֶחָד בַּלְבָּד וְנַעֲשָׂה גַם וְהַדְלִיקוּ בּוֹ שְׁמוֹנֶה יָמִים. הֵינּוּ כַּנֶּ"ל,
כִּי הָעֶקֶר הוּא מִה שְׂזוּכִין לְחַפֵּשׁ וְלִמְצָא הַנִּקְדָּה מוֹכָה הָרָאשׁוֹנָה. וְאֵף עַל פִּי שְׁנֵדָמָה
וְנִרְאָה לַעֲיִן שֶׁהִיא נִקְדָּה אַחַת קִטְנָה בַּלְבָּד וְאִין בָּהּ אֶלָּא אֹר מְעַט, אֵף עַל פִּי כֵן
צָרִיכִין לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּזָה לְהַדְלִיקָה וּלְהַאֲרִיחָה, וְאַחֵר כֶּךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר אֲשֶׁר לְאוֹרָה
זוֹכִין לִמְצָא עוֹד וְעוֹד כַּמָּה וְכַמָּה נִקְדוֹת מוֹכוֹת.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה לָנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת, וּפּוֹתֵחַ לָנוּ שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה וְהַתְּבוּנָה שְׁנוֹפָה
לְהִבִּין וּלְרִאֲוֹת מַעֲלֵת הַטּוֹב וְהַיָּפִי שֶׁבַּהֲנִקְדָּה מוֹכָה, עַד שֶׁהִיא מְאִירָה לָנוּ
פִּי כַּמָּה וְכַמָּה מִכּוֹה שְׁאֵנָחֵנו חֲשִׁבְנוּ, עַד שֶׁבְּאַמֶּת נִתְלַקְטִין וְנִתְקַבְּצִין סְבִיבוֹת אֹר
הַנִּקְדָּה מוֹכָה הַזֹּאת כָּל הַנִּקְדוֹת מוֹכוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בָנוּ, וְזֶה נּוֹתֵן בָּנוּ הַפֶּחַ וְהַעֵז
לְהִתְחִיל שׁוֹב מִחֲדָשׁ בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּרָאוּי.

כְּמוֹ צְלוּחִית שֶׁמֶן זַיִת וְךָ שֶׁמְצָאוּ חֲתוּם בְּחוֹתָמוֹ שֶׁל כֶּהֱן גָּדוֹל, וְלֹא הָיָה בּוֹ לְהַדְלִיק
אֶלָּא יוֹם אֶחָד בַּלְבָּד, וְנַעֲשָׂה גַם וְהַדְלִיקוּ בּוֹ שְׁמוֹנֶה יָמִים, עַד שֶׁעָשׂוּ שֶׁמֶן זַיִת
וְךָ חֲדָשׁ, וּמֵאֵז הָעֲבוּדָה הֵיטָה נַעֲשִׂית תְּמִידִין כְּסִדְרָן, וְהִבֵּן מְאֹד.

(חלק ו, מכתב רפג)

הַאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא הִיא גַם נֵס

אֲבָל בִּידְעֵי תִקְף כְּסוּפִיד וְהַשְׁתַּוְּקוּתָךְ לְשִׁיחַת חֲבֵרִים בִּינִינוּ, עַל כֵּן אִמְרָתִי אֲכַתֵּב
לְךָ בְּהִזְדַּמְנוֹת זֶה אֵיזָה דְּבוּרִים מַעֲנִין חֲנֻכָּה אֲשֶׁר אֶפְשָׁר לְלַמֵּד מֵהֶם אֵיזָה

הַתְּחִינּוֹת גַּם עֵתָּה. שְׁאַנְחֵנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּכַחוּתֵינוּ עַד כְּמָה שְׁאַפְשֵׁר בְּכָל עֲנִינֵי הַתְּנַהּגוּתֵנוּ בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל אֶחָד בְּמַסְלּוֹלוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹלַח בְּרַכְתּוֹ מִשְׁמַיִם מִמַּעַל שְׁנוּכָל לְגַמּוֹר הַכָּל כְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּשָׁלְמוֹת.

וְעַל־יְדֵי־זֶה מְכִירִים אֲנַחְנוּ, שְׁגַם בְּחִינַת הָאֲתֵעְרוּתָא דְלִתְתָּא, מַה שְׁפִתְחֻלָּה נִתְעוֹרְרָנוּ וְעִשְׂנוּ בְּכַחוּתֵינוּ - הַכָּל נִכְלָל בְּחִסְדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּנִסְיוֹ וּנְפִלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עוֹשֶׂה עִמָּנוּ תָּמִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה. וְנִמְצָא שֶׁתָּמִיד עָלֵינוּ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשֵׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֶסֶד שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, הֵינּוּ גַּם עַל בְּחִינַת הָאֲתֵעְרוּתָא דְלִתְתָּא שֶׁנִּתְעוֹרְרָנוּ מֵעֲצֻמָּנוּ, כִּי בְּאֵמֶת מִמֶּדֶ הַכָּל וּמִיָּדָה נִתְּנוּ לָהּ.

וְהֵינּוּ, כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת גַּם לַעֲמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל אוֹ לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּפָרִט, אֲזִי הוּא מֵאִיר לוֹ אִיזָה הָאֶרֶץ בְּמוֹחוֹ וּבְלִבּוֹ שִׁיתְעוֹרֵר וַיַּעֲשֶׂה הַטּוֹב בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, כִּדִּי שִׁיְהֵא בְּמָה שִׁיתִּלְבֹּשׁ בּוֹ הַנֶּסֶם. נִמְצָא שְׁגַם עֶקֶר הַתְּעוֹרְרוּתֵנוּ מֵעֲצֻמָּנוּ, הוּא בְּזֻכּוֹת הַנֶּסֶם שֶׁצָּרִיד לָבוֹא.

וְזֶהוּ עֲנִין גַּם חֲנֻכָּה, שְׁאַנְחֵנוּ מְצִינִים הַנֶּסֶם בְּהַדְלָקַת הַנְּרוֹת שְׁמוֹנֶה יָמִים עַל שֵׁם שְׁמֻצָּאוֹ פֶּדֶ אֶחָד שֶׁל שֶׁמֶן זֵית זָךְ שֶׁהָיָה מִנַּח בְּחוֹתָמוֹ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל, וְלֹא הָיָה בּוֹ לְהַדְלִיק אֶלָּא יוֹם אֶחָד בְּלִבָּד, וַנַּעֲשֶׂה גַּם וְהַדְלִיקוּ מִמֶּנּוּ שְׁמוֹנֶה יָמִים, כִּדְאִיתָא בְּמַסֶּכֶת שִׁבְתָּ דָּף כ"א ע"ב בְּבִרְיָתָא.

הֲרִי שֶׁעָשׂוּ אִיזָה פְּעֻלָּה, כִּי בּוֹדָאִי חֲפָשׁוֹ אַחֲרֵי הַשֶּׁמֶן עַד שֶׁמֻּצָּאוֹ אֶת הַפֶּדֶ שֶׁל שֶׁמֶן זֵית זָךְ, וְגַם כִּי הִמָּעַט שֶׁמֶן זֵית זָךְ שֶׁנִּמְצָא בְּהַפֶּד הָיָה מַעֲשֶׂה יְדֵי בְּנֵי אָדָם, מַה שֶׁבְּנֵי אָדָם הוֹצִיאוּ בַּעֲבוּדָתָם אֶת הַשֶּׁמֶן מֵהַזֵּיתִים, וְהֵם תִּכְף כְּשֶׁמֻּצָּאוֹ זֹאת, מִיָּד הַדְלִיקוּ אוֹתוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְלֹא חָשְׁבוּ כָּלֵל מַה יַּעֲשׂוּ לְמַחֲרָה.

וְהָיָה אַחֲרֵי שִׁישְׁרָאֵל עִם קְדוֹשׁ וְהַכֹּהֲנִים עָשׂוּ כָּל מַה שֶּׁבִּאֲפִשְׁרוּתָם הָיָה לַעֲשׂוֹת,
הַכֹּל בְּאִשֶּׁר לִבָּל, אִזּוֹ שָׁלַח ה' בְּרַכְתּוֹ מִמְּרוֹמִים וְנַעֲשֶׂה גַם וְהִדְלִיקוּ מִמֶּנּוּ
שְׁמוֹנֶה יָמִים, וְלִשְׁנֵה אַחֲרֵת קִבְעוּם וַעֲשָׂאוּם יָמִים טוֹבִים בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה, הֵינּוּ
שָׁעֲשׂוּ אֶת כָּל הַשְּׁמוֹנֶה יָמִים לְהוֹדוֹת וּלְהִלָּל, כִּי אַחֲרֵי שֶׁחָל הַגָּם עַל אִיזָה דָּבָר,
הַכֹּל נִכְלָל בְּהֵגֶם, וְכֵן"ל.

וּבָזֶה יִתְרַץ קִשְׁיַת מֶרֶן הַבַּיִת יוֹסֵף בְּטוֹר אֶרֶץ חַיִּים סִימֶן תר"ע לְמַה קִּבְעוּ שְׁמוֹנֶה
יָמִים זָכַר לְהֵגֶם, וְהָלֹא הַגָּם לֹא הָיָה אֵלָּא בְּשִׁבְעַת הַלֵּילוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת. אֲבָל
כָּפִי שְׁאֲמַרְנוּ שְׁאֲחֲרֵי שְׁנַעֲשֶׂה הַגָּם נִתְּנָלָה שָׁנָם בְּחִינַת הַטֹּבֵעַ נִכְלָל בְּהֵגֶם, שְׁפִיר
מִדְּלִיקוֹן שְׁמוֹנֶה יָמִים לְזָכַר הַגָּם.

(חלק ו, מכתב רפה)

תִּירוֹץ קוֹשִׁיַת הַט"ז

וְאֵנִי אֲמַרְתִּי לְתִירוֹץ קִשְׁיַת הַט"ז שֶׁם בְּסִימֶן הַט"ז סְעִיף קָמָן א', מַה שֶּׁהִקְשָׁה עַל
שְׁלֶשֶׁת תִּירוֹצֵי הַבַּיִת יוֹסֵף, שֶׁלֹּא מְצִינוּ חֻכְמֵינוּ ז"ל מִדְּגִיּוֹשִׁים זֹאת בְּדִבְרֵיהֶם,
עֵינֵי שָׁם.

וּלְפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתִּי יֵשׁ לֹמֶר, כִּי הַתִּירוֹץ הַשְּׁנִי שֶׁל הַבַּיִת יוֹסֵף יֵשׁ בְּאַמֶּת לְהַעֲמִיסוֹ
מִמַּשׁ בְּדִבְרֵי חֻכְמֵינוּ ז"ל בְּבִרְיָתָא שֶׁם בְּשִׁבְתָּ. דִּהְיָה אָמְרוּ שָׁם: "וְלֹא מְצָאוּ
אֵלָּא פֶּדֶ אֶחָד שֶׁל שָׁמֶן וְכו', וְלֹא הָיָה בּוֹ אֵלָּא לְהִדְלִיק יוֹם אֶחָד, נַעֲשֶׂה בּוֹ גַם
וְהִדְלִיקוּ מִמֶּנּוּ שְׁמוֹנֶה יָמִים". וּלְפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתִּי הַפְּרוּשׁ הַפְּשוּט הוּא כֵּן, שֶׁכָּל מַה
שֶׁאָמְרוּ עוֹלָה עַל הַפֶּדֶ אֶחָד שֶׁל שָׁמֶן: הֵינּוּ מַה שֶׁאָמְרוּ "וְלֹא הָיָה בּוֹ וְכו'", הֵינּוּ
שֶׁלֹּא הָיָה בַּפֶּדֶ אֵלָּא לְהִדְלִיק יוֹם אֶחָד; וְכֵן מַה שֶׁאָמְרוּ אַחֵר כֵּן "נַעֲשֶׂה בּוֹ גַם",
הֵינּוּ שְׁנַעֲשֶׂה הַגָּם בַּפֶּדֶ; וְכֵן מַה שֶׁאָמְרוּ "וְהִדְלִיקוּ מִמֶּנּוּ שְׁמוֹנֶה יָמִים", הֵינּוּ מִהַפֶּדֶ.

וּבִזְוָה מִבְּאֵר הַיֵּטֵב הִתְרוֹץ הַשְּׁנִי שֶׁל הַבַּיִת יוֹסֵף, שְׁמִיד בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הַפִּירו הַנֶּס, כִּי אַחֲרֵי שֶׁהוֹרִיקוּ מִהֶפֶד כָּל הַשָּׁמֶן שֶׁנִּמְצָא בּוֹ לְדַעְתָּם לַתּוֹךְ הַמְּנוּחָה שְׁלֹא הָיָה בּוֹ אֶלָּא לְהַדְלִיק יוֹם אֶחָד, מִיד רָאוּ בּוֹ אֵיךְ שֶׁנִּשְׁאָר מִלֵּא שָׁמֶן בְּבִתְחִלָּה, וּלְפִיכֵךְ יָדְעוּ לִקַּח מִמֶּנּוּ שָׁמֶן לְהַדְלִיק גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי, דָּאֵם לֹא כֵן מִנָּא יָדְעוּ שֶׁיֵּשׁ בּוֹ עוֹד שָׁמֶן, הֲלֹא כִּבְר הוֹרִיקוּ אֶת כָּלֹ אֶתְמוּל, אֶלָּא בְּוֵדֵאֵי שְׁמִיד שֶׁהוֹרִיקוּהוּ רָאוּהוּ מִלֵּא שָׁמֶן נִמְצָא בּוֹ, וּלְפִיכֵךְ הִלְכוּ וְלִקְחוּ מִמֶּנּוּ גַּם לְהַדְלִיק בַּיּוֹם הַשְּׁנִי, וְכֵן הָיָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עַד שֶׁמוֹנֶה יָמִים, וּפְשׁוּמָא.

(חלק ו, מכתב רפה)

תמיד נשאר בנו איזה כוח

עוֹד זֹאת יֵשׁ לְהַתְּבוֹנֵן וְלִרְאוֹת מִזֶּה פְּלִאוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁאִין הוּא מְכַלָּה הַכֹּל לְגִמְרֵי, אֶלָּא תָּמִיד נִשְׁאָר עַל פִּי הַשְּׁנִיחָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִה־שֶּׁהוּא שֶׁעָלִיו תַּחֲוֹל הַנֶּס וְהַבְּרָכָה.

וּכְמוֹ-כֵן צְרִיכִין אֲנַחְנוּ לְהִבִּין בְּעֵצְמֵנוּ וּלְדַעַת, שֶׁתָּמִיד אַחֲרֵי שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ מִה שֶׁעוֹבֵר, נִשְׁאָר בָּנוּ עַל כָּל פְּנִים עוֹד אִיזָה מִשֶּׁהוּא כֹחַ לַעֲשׂוֹת אִיזָה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִי אֶפְשָׁר לֹאמַר שֶׁאִין בָּנוּ עוֹד כֹּחַ כָּלֵל חֵם וְשָׁלוֹם. אֲבָל מִפְּנֵי שֶׁנֶּעְלָם מֵאֵתְנוּ כַּחוֹתֵינוּ הַטְּמִירִים, נִדְּמָה לָנוּ שֶׁאִין זֶה בְּנִמְצָא עוֹד אֶצְלָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם. אֲבָל אִם נִבְדֹּק וְנַחֲפֹשׁ הַיֵּטֵב, בְּוֵדֵאֵי נִמְצָא תָּמִיד אִיזָה כֹחַ שֶׁהוּא לְכָל הַפְּחוֹת שֶׁנוֹכַח לַעֲשׂוֹת עַל כָּל פְּנִים אִיזָה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְאֲשֶׁר בְּאַמֶּת לְפִיכֵךְ אָמַר רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ: "אִין שׁוֹם יֵאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל", כִּי אֶפְלוּ בְּשִׁנְדָּמָה לָנוּ בְּעֵינֵינוּ שֶׁאִין אָנוּ יְכוּלִים לַפְּעַל וְלַעֲשׂוֹת כְּמֵה שְׁצָרִיד, אַף עַל פִּי כֵן עָלֵינוּ לְדַעַת שְׁלֹא עָלֵינוּ הַמְּלָאכָה לְגִמּוֹר, וְעָלֵינוּ רַק לַעֲשׂוֹת מִה שֶׁכִּבְחָנוּ, בְּבִחִינַת "וְאִי אֵתָה רִשְׁאִי לְהַבְטִיל מִמֶּנָּה", וְהַגִּמּוֹר הַכִּי טוֹב - יַעֲשֶׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,

וַיִּגְמֹר בְּכִי טוֹב, בְּזָכוֹת צִדִּיקָיו הָאֲמִתִּיִּים שֶׁנִּגְמְרוּ אִמָּר: "גִּמְרֹתִי וְאִגְמֹר וְכוּ" נִצְחָתִי וְאֵנִיצַח וְכוּ".

(חלק ו, מכתב רפה)

רק צריכין לחפש ולמצוא

כֵּן גַּם תִּבְיֵן לָמָּה פָּתַח רַבֵּנוּ לְחֶפֶשׁ וְלִמְצָא זָכוֹת אֲפֵלוּ בְּהִרְשָׁע הַגָּמוּר, יַעַן כִּי תִמְיֵד יֵשׁ נִשְׁאָר מִשְׁהוּ טוֹב אֲצֵל כָּל אֶחָד, רַק צִרְיָכִין לְחֶפֶשׁ וְלִמְצָא, וְכַנ"ל אֲצֵל הַפֶּה שֶׁמֶן אֶחָד שֶׁנִּשְׁאָר. וְכֵמוֹ שֶׁשֶׁנַּעֲשֶׂה גַם וְהִדְלִיקוּ בּוֹ שְׁמוֹנֶה יָמִים, כֵּן גַּם אֲצֵלוֹ אֲפָשָׁר שֶׁתַּעֲשֶׂה אִיזָה עֲנִיָּן עַד שֶׁיִּכָּנֵס בְּאֵמֶת לְכַף זָכוֹת.

(חלק ו, מכתב רפה)

נרות חנוכה - הנהגות

נוסח הברכה - להדליק נר חנוכה

וְשִׁשְׁאֵלֶת אִיזָה נּוֹסַח אִמָּר מו"ר עט"ר הָרַב רַא"ש כ"ל זְצוּק"ל בְּבִרְכָּה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל הִדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה: "לְהִדְלִיק נֵר שֶׁל חֲנֻכָּה", או "לְהִדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה".

נּוֹסַח מו"ר עט"ר ז"ל הַנ"ל הָיָה לוֹמֵר: "לְהִדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה", וְנוֹסַח זֶה מְקַבֵּל מִכָּל זְקֵנֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת.

וְהַעֲנִין, כִּי בְּאֶפֶן נּוֹסַח זֶה נִצְטָרֵף תִּבְתַּח נַח"ל מִרְאֲשֵׁי תִבּוֹת - לְ"הִדְלִיק נֵר ח" חֲנֻכָּה כְּמִבְאָר בְּכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, הַמְרִמּוֹ לְבַחֲיַת קִדְשָׁה גְבוּהַ בְּיוֹתֵר. וְעַל כֵּן דִּרְבָּנוּ הִיא הַקִּדְשָׁה שֶׁמְקַבְּלִים מִרַבֵּנוּ הַקְדוֹשׁ זִיע"א שֶׁהוּא הַנַּח"ל נִבְעַ מְקוֹר חֻכְמָה.

והנחם שגדולי האחרונים אמרו הנוסח "להדליק נר של חנכה" כמובא בספר עמק
ברכה עין שם, אבל עכשו בזמננו שזכנו השם יתברך ברב רחמיו וחסדיו
שכבר היה בעולם אדמו"ר נח"ל נבע מקור חכמה שכל בית ישראל תלויים
בתקוניו הקדושים וכל העולמות כלם מצפים אליו שיתקנם - בודאי הכל מודים
שראוי לומר מעתה נוסח "להדליק נר חנכה", בכדי לכוון בזה המושכת והארת
תקוניו הקדושים של רבנו נח"ל נבע מקור חכמה בכל המקומות הרחוקים
והנגזרים והאפלים, להאיר שם בדעתו הקדושה שאין עוד מלבדו יתברך, ולעזור
את כלם לעבודתו יתברך, ושאין יאוש בעולם כלל, כי בכל המקומות השם יתברך
שם הוא, וכמבאר גם כן בספר לקוטי אגן חלק א' הלכות תפלין הלכה ב' בסופו
עין שם, כי גם משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו יקבל כחו מהנחל נבע מקור
חכמה, כמובן ומבאר היטב בספר טובות זכרונות סימן ב', עין שם.

(חלק א, מכתב י')

באור הנרות מתנוצץ אור הגנוז

דהנה ידוע אשר טוב להסתפל באור נרות החנכה אחרי שמדליקים אותם, ומובא
שבאור הנרות של חנכה מתנוצץ אור הגנוז ממששת ימי בראשית.

(חלק ח, מכתב שסד)

הנהגת מו"ר עט"ר בנרות חנוכה

ובאמת מו"ר עט"ר זיע"א הנזכר, היה כך מנהגו, שהיה יושב חצי שעה שלמה
סמוך לנרות חנכה ומסתכל עליהם, ולא הסיר עיניו מהם כל אותו
החצי שעה.

(חלק ח, מכתב שסד)

סגולה לחולה

ומזה אפשר ללמוד, שגם ההסתכלות על נרות חנוכה בזמנם, הוא סגולה לחולה
שיתרפא מחליו, אכ"ר.

(חלק ח, מכתב שסר)

נרות חנוכה - עניינם וכוונתם

כוונת הדלקת נרות חנוכה על פי פשוט

פרוך ה' אלקי ישראל אבינו שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, לימי חג החנוכה
הקדוש, וזכינו כבר לקיים מצות הדלקת נר ראשון בשמן זית וד מצוה מן
המבחר, אשר פונתו ויסודו על פי פשוט - להדליקו למטה מעשרה טפחים, מקום
רשות הרבים, משכן החיצונים דאזלי ומשטמי באוירא, שסודו ענין מלא כל הארץ
כבודו המאיר לארץ ומתחתיו גם בחשך ומאפליה, שמתוך כך גם מי שנדמה לו
שמנח בארץ ציה וצלמות חשך ולא אור, יתחזק בעז ותעצומות, ויהיה נמשך גם
עליו אור עליון מזהיר ומאיר הולך ואור עד נכון היום בשמש בצהריים, ויאמר
החלש "גבור אני", ויבמרו רחמיו על עצמו לשוב בתשובה שלמה לאביו שבשמים,
ויתחדש בנשך געוריו לצאת מאפלה לאור גדול.

ומכל שכן מי שרצונו חזק תמיד בדבקות להשם יתברך ולתורתו בקיום המצוות
המעשיות, בודאי שאור נרות מנורת החנוכה מאירים עליו ובתוכו בבחינת
פנימיות ומקיפין ביתר שאת ויתר עוז, ומרגיש מיד בזיו שכונה הקדושה; ומה שיד
אצלו מקום, אם השכינה שרויה בתוכו אצלו סמוך לו וקרוב לו.

חֲזַק אֱהוּבִי, חֲזַק וְאַמֵּן, וְהָאֵמֶן זֹאת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה מֵאֵת ה'שֵׁם יִתְבָּרֵךְ, גַּם זֶה שְׁאֵתָהּ הִנֵּךְ נִמְצָא בְּמָקוֹם שְׁאֵתָהּ נִמְצָא, וְשֵׁם עֲלִיד לְחַפְשׁ וּלְבִקֵּשׁ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַד שֶׁתִּמְצָאֶהוּ וְתִדְעֶהוּ גַם בְּמָקוֹמְךָ, דְּלִית אַתָּר פָּנּוּי מִיָּהּ.

(חלק ח, מכתב שסז)

להאיר בדעתו הק' בכל המקום האפלים

בְּיִדְאֵי הַכֹּל מוֹדִים שְׂרָאוֹי לֹמַר מַעֲתָה נּוֹסַח "לְהַדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה", בְּכִדִּי לִכְנוֹן בְּזֶה הַמִּשְׁכָּת וְהָאֶרֶת תְּקוּנָיו הַקְדוּשִׁים שֶׁל רַבְּנוּ נח"ל גִּבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה בְּכֹל הַמְּקוֹמוֹת הַרְחֹקִים וְהַנִּדְחִים וְהָאֲפֵלִים, לְהַאִיר שֵׁם בְּדַעְתּוֹ הַקְדוּשָׁה שְׁאֵין עוֹד מְלַבְּדוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלַעֲוֹרֵר אֶת כָּלם לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְשְׁאֵין יָאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, כִּי בְּכֹל הַמְּקוֹמוֹת ה'שֵׁם יִתְבָּרֵךְ שֵׁם הוּא.

(חלק א, מכתב י')

הכרוז של הנרות של חנוכה

וְאִם כִּי אֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְצַאת לְרַחוּב וּלְשֹׁקִים וּלְצַעֵק וּלְהַכְרִיז וְאֵת קֶבֶל עַם, הֲרִי שֶׁבְּהַדְלָקַת הַנֵּרוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהוּא לְפָרְסוּמִי נִסָּא בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים כְּהִלְכָה, נַעֲשֶׂה מִמֶּילָא גַם הַכְרֹזָה זֹאת בְּרִימִיָּה, לְהוֹדִיעַ לְבְנֵי הָאָדָם, שֶׁאִם בְּרִצּוֹנָם בְּאַמֶּת שִׁיְהִיָּה לָנוּ שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁלוֹם בְּעֶצְמֵינוּ וְשְׁלוֹם בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁזֶּהוּ גִּאֻלְתָּנוּ וּפְדוּת נַפְשֵׁנוּ לְנֶצַח - עֲלִינוּ לְרֹאוֹת וּלְכַנּוֹן אֶת דְּרָכֵינוּ נוֹכַח אֹרֶךְ הַיָּמִים הַמְּאִיר בִּנְרוֹת מִצּוֹה שֶׁל חֲנֻכָּה, הַמְּסַגֵּל מְאֹד לְהַבִּיאֵנוּ וּלְהַגִּיעֵנוּ לְאֹרֶךְ הַיָּמִים הַמְּאִיר וּלְהַכְלִיל בָּהּ בְּשֵׁרֵשׁ הַכְּבוֹד הָאֱמֵתִי, שֶׁהוּא עֲנֵן שֶׁל תְּקוּן הַבְּרִית שֶׁהוּא הַכְּבוֹד הָאֱמֵתִי, וְכַמְבָּאָר כֹּל זֶה וְיוֹתֵר מִזֶּה בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ בְּלִקוּ"א סִימָן י"א וְסִימָן י"ד, עֵין שֵׁם הַיֵּטֵב וְתַבִּין מַה שֶׁכְּתִבְתִּי. מַה טוֹב וּמַה נָּעִים וּמַה מְתוֹק הָאֹרֶךְ לַעֲיִנִּים, אֲשֶׁר

שְׁנֵיהֶם מְרַמְזִים עַל דַּעַת הַצִּדִּיקִי אֲמֵת, מִמֶּשׁ בַּחֲנִינֵת בְּגִן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עַל יְדֵי הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ.

(חלק ח, מכתב שסה)

להאיר חשכת אפילתו

בֶּן יוֹכָנָן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְהַמְשִׁיךְ תְּקוּנִים קְדוֹשִׁים הִלְלוּ יַחַד עִם כָּל הַתְּקוּנִים
הַקְדוֹשִׁים הַנִּמְשָׁכִים עַל יְדֵי קִיּוֹם מִצְוֹת נֵר חֲנֻכָּה שְׁאַנְחֵנוּ מִדְּלִיקִים כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּבֵיתוֹ לְהָאִיר חֲשָׁכַת אֶפְלָתוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת.

(חלק ח, מכתב תמג)

להאיר לנו הדרך לחיים מאירים

וְהִנֵּה עֵתָה יָמֵי חֹג הַחֲנֻכָּה הַקְדוֹשִׁים מִמִּשְׁמָשִׁים וּבָאִים, וְנִתְּהִי מְרָשִׁים וּמִצִּוִּים מִפִּי
חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים מִפִּי הַגְּבוּרָה לְבָרֵךְ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ וְלִהְיוֹתֵנוּ עַל כָּל
הָעוֹלָם בְּשַׁעַת הַדִּלְקָתָנוּ גְּרוּת שֶׁל חֲנֻכָּה בְּשָׁנָה הַזֹּאת מִתְחַדֵּשׁ, וּמֵאֹד רָאוּי לָנוּ
שֶׁנִּחְרַט וְנִחְקֵק הֵיטֵב בְּלִבֵּנוּ הָאֲמוּנָה, שֶׁכָּכֵל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּזִמְנָה הַזֶּה מִתְעוֹרֵר אֹד
עָלֵינוּ וְגִדּוֹל מִלְמַעְלָה, מַעֲיִן הָאֹד שֶׁנִּתְגַּלָּה בָּנֶם בְּיָמֵים הָהֵם, וְשׁוֹפֵעַ עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כָּלּוּ, לְהָאִיר לָנוּ הַדֶּרֶךְ בְּהַ גִּלְדָּ וְנִגְיַע וְנִבְּאוּ לְחַיִּים טוֹבִים
וְלִשְׁלוֹם, לְחַיִּים מְאִירִים וּמְזֻהָרִים בְּזֹהַר הַרְקִיעַ, שֶׁהוּא אֹד תְּקוּנָה מִדַּת הַיְסוּד, תְּקוּנָה
אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ (עֵין שֵׁם בְּסִימָן כ"ט), שֶׁבָּזָה תְּלוּי כָּל טוֹב שֶׁפְּעוֹלָם, לְהַמְשִׁיכֵם
וְלִהְבִּיאֵם לְמָקוֹם הַנִּבְּחוֹ וְלֵאשׁ הַנִּבְּחוֹ.

(חלק ח, מכתב שסה)

נעשים תיקונים נפלאים

וְעֵתָה בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ וְיִתְבָּרֵךְ לְעַד וּלְנֶצַח נְצָחִים, כְּבָר זָכִינוּ וְקִיָּמנוּ בְּפִעֵל
וּבְמַעֲשֵׂה מִצְוֹת הַדִּלְקָת נֵר רֵאשׁוֹן שֶׁל חֲנֻכָּה, וְאַנְחֵנוּ מֵאֲמִינִים בְּאֲמוּנָה

שְׁלֵמָה שְׁנַעְשׂוּ עַל יְדֵי זֶה תְּקוּנִים נִפְלְאִים, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת, עִם הַפֶּרֶט
וְגַם עִם הַכָּלֵל הַכּוֹלֵל כָּל הַפֶּרָטִים שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

וּבְרוּךְ ה' רִקְדְּנוּ בְּשִׁמְחָה שִׁיר "מַעֲזוֹ צוּר יִשׁוּעָתִי וְכוּ'", וּכְפִי הַנִּרְאָה שֶׁהַשִּׁיר הַזֶּה
נִתְּתָקֵן בְּדִי לְעוֹרֵר בְּנוֹ מִדַּת עֲזוּת דִּקְדֻשָּׁה בְּאַמֶּת, שֶׁעַל כֵּן מִתְחִיל שִׁיר
קְדוֹשׁ זֶה בְּתִבּוֹת "מַעֲזוֹ צוּר וְכוּ'", שֶׁזֶה בְּחִינַת עֲזוּת דִּקְדֻשָּׁה שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִתְקַרְבֶּת
הַיְשׁוּעָה הָאֱמֵתִית.

(חלק ז, מכתב שכג)

סגולת הנרות ע"פ תורה זו

וְהִנֵּה יְמֵי הַחֲנֻכָּה הַקְדוּשִׁים מְמַשְׁמָשִׁים לְבּוֹא בְּעֲזָרַת ה' יִתְבָּרֵךְ, עַל כֵּן אֲמַרְתִּי
לְכָתֹב לָךְ מַעֲנִינָא דִּיּוֹמָא, מַה שֶׁהָאִיר ה' אֶת עֵינַי לְמַצָּא מַעֲנִינֵי חֲנֻכָּה
בְּהַתּוֹרָה וְאַלֶּה הַמְשַׁפְּטִים הַמְדַּבֵּרֶת מֵאֲמוּנָה בְּלִקּוֹ"א סִימָן ז', שֶׁאֲנַחְנוּ לוֹמְדִים
בְּעֵתִים הַלָּלוּ יַחַד עִם הַחֲבֵרִים הַמְקֻשְׁבִּים יצ"ו, כִּי יִדְעָתִי שֶׁתִּהְיֶה מְזֻה, כִּי הוּא
תִּיּוֹד לְנִצָּח.

וְהִנֵּה כָּלֵל הַתּוֹרָה הַנּוֹפֶרֶת הוּא, שֶׁעַל יְדֵי מִצְוֹת צִיצִית זוֹכִין לְקַבֵּל עֲצַת צִדִּיקִים,
וְעַל יְדֵי שְׂמֻקְבָּלִים עֲצָתָם מְקַבְּלִים טַפֵּי הַשֶּׁכֶל וְהַמַּחֲזִין שְׁלֵהֶם שֶׁהֵם בְּחִינַת
"כֹּלֶה זֶרַע אֱמֶת", וְעַל יְדֵי אֱמֶת זוֹכִין לְאֲמוּנָה, וְעַל יְדֵי אֲמוּנָה תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה,
עֵין שֵׁם.

וְכָל זֶה זוֹכִין עַל יְדֵי מִצְוֹת חֲנֻכָּה, כִּי מִצְוֹת חֲנֻכָּה מְרַמְזוֹת גַּם כֵּן עַל כָּל הַבְּחִינּוֹת
הַקְדוּשׁוֹת תנ"ל. דִּהְיֶה כָּלֵל אִוְרוֹת חֲנֻכָּה, דִּהְיֶנוּ מְסַפֵּר גִּירוֹת חֲנֻכָּה שְׂמֻדִּלְקִין
בְּמִשְׁדֵּי שְׂמוֹנֶת יְמֵי חֲנֻכָּה, בְּיוֹם א' אֶחָד, בְּיוֹם ב' שְׁנַיִם וְכוּ', עַד יוֹם הַשְּׁמִינִי
שְׂמֻדִּלְקִין בּוֹ שְׂמוֹנֶה גִירוֹת, כָּלֵם בְּיַחַד הֵם בְּמִסְפֵּר ל"ו גִּירוֹת. וְזֶהוּ בְּחִינַת צִיצִית, כִּי
צִיצִית הוּא אֶרְבַּע כְּנָפוֹת, וּבֵהֶם ל"ב חוּטִים, וְהֵם בְּיַחַד מְסַפֵּר ל"ו, כְּמִנְיֵן כָּל
גִּירוֹת חֲנֻכָּה.

וְהִנֵּה מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנוֹפֶרֶת, כִּי עֲצַת הַצִּדִּיקִים שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶּל וְהַמּוֹחִין שֶׁלָּהֶם, הוּא בְּחִינַת שׁוֹרֵק תֵּלֶת טַפִּין בָּזָה, כִּי הַמּוֹחִין הֵם שְׁלֹשׁ, בְּחִינַת "פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע וּלְכַבּוּ יָבִין וְגו'". וְעַיִן בְּסֵפֶר פֶּרֶפְרָאוֹת לַחֲכָמָה שֶׁבֹאֵר בָּזָה, כִּי בְּחִינַת "פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו" - זֶה בְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁיֵּשׁ לַהֲאָדָם מִהַעֲצָה שֶׁמִּקְבֵּל מִן הַצִּדִּיקִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִחְקֵק בּוֹ אֱמֶת; וּבְחִינַת "בְּאָזְנוֹ יִשְׁמָע" - זֶה בְּחִינַת הָאֱמוּנָה שְׂזוּכָה עַל יְדֵי הָאֱמֶת, בְּבְחִינַת "שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל וְגו'"; וְהַתְּנוּלוֹת הַדַּעַת שֶׁלְעֵתִיד שֶׁהִיא הַגְּאֻלָּה - זֶה בְּחִינַת "וּלְכַבּוּ יָבִין", עַיִן שֶׁם בְּאִרְכּוּת.

וְכָל זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז גַּם בְּמַצּוֹת הַדִּלְקַת נֵר חֲנֻכָּה. דִּהְיָה יָדוּעַ, אֲשֶׁר טוֹב לְהַסְתַּכֵּל בְּאֹר גִּירוֹת הַחֲנֻכָּה אַחֲרֵי שֶׁמְדַלִּיקִים אוֹתָם, וּמוֹבָא שֶׁבֹאֵר הַנֵּרוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה מִתְּנוּצֵץ אֹר הַגִּנוּז מִשִּׁשֶּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית. וּבְאֱמֶת מו"ר עַמ"ר זִיע"א הַנוֹפֵר, הִיָּה כָּד מִנְהֻגוֹ, שֶׁהִיָּה יוֹשֵׁב חֲצִי שָׁעָה שְׁלֵמָה סְמוּךְ לַנֵּרוֹת חֲנֻכָּה וּמִסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם, וְלֹא הִסִּיר עֵינָיו מֵהֶם כָּל אוֹתוֹ הַחֲצִי שָׁעָה.

וְזֶהוּ בְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁל אֱמֶת, שֶׁאֹר הָאֱמֶת מִתְּנוּצֵץ בְּהֲאָדָם עַל יְדֵי הַהִסְתַּכְלוֹת בְּנֵרוֹת חֲנֻכָּה, בְּבְחִינַת עֲצַת הַצִּדִּיקִים שֶׁהֵם אֹר הָאֱמֶת שֶׁמִּתְּנוּצֵץ וּמֵאִיר בָּאָדָם עַל יְדֵי בְּחִינַת צִיצִית, שֶׁהוּא לְשׁוֹן הַסְתַּכְלוֹת, בְּחִינַת "כְּמַצִּיץ מִן הַחֲרָכִים", כְּמוֹבָא בַּפָּנִים.

וְהַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת וְהַלֵּל וְזִמְרָה שֶׁאֲמָרִים אָז וּבְכָל יָמֵי חֲנֻכָּה - זֶה בְּחִינַת "וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע", כִּי מִשְׁמִיעִין קוֹל זִמְרָה וְתוֹרָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת אֱמוּנָה תַּפְלָה, שֶׁהִיא בְּבְחִינַת "וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע".

וּשְׁמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה - מְרַמְזִין עַל בְּחִינַת הַתְּנוּלוֹת הַדַּעַת שֶׁלְעֵתִיד, כִּי יוֹם הַשְּׁמִינִי הוּא בְּחִינַת בִּינָה, בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא בְּיָדוּעַ, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַסְפִּירָה הַשְּׁמִינִית מִמַּטָּה לְמַעְלָה, וְשֵׁם סוּד הַגְּאֻלָּה, כִּי בְּחִינַת בִּינָה הוּא עוֹלָם הַחֲרוּת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת "וּלְכַבּוּ יָבִין וְשֵׁב וּרְפָא לוֹ".

נמצא כי כל הפחינות שהתורה מדברת מהם, נמצאים גם במצות נרות חנוכה. ומזה אפשר ללמוד שגם ההסתכלות על נרות חנוכה בזמנם הוא סגולה לחולה שיתרפא מחליו, אכ"ר.

(חלק ח, מכתב שמד)

תיקון הריגת הבל

ודע עוד, כי סוד דמי חנוכה נוגע לתקון שפיכות דמים מה שקין הרג את אחיו את הבל וישפך דמו, כמו שכתוב "קול דמי אחיך צעקים וגו'". כי בן "א"ח"י"ך במלואו כזה: א"ף ח"ת יו"ד כ"ף עם הכולל, בגימטריא תר"ג, וכו'. ומה שבהריגת הבל נכבה נרו של עולם, עכשו בחנוכה מדליקין נר של מצוה. וזהו סוד פחינת הגימטריא תר"ג, שהוא אותיות נר"ת, לרמז על סוד הדלקת נרות של חנוכה.

(חלק ח, מכתב תמג)

הנרות הללו - על נר אחד?

בשעה שברכתי ואמרתי נסח "הנרות הללו וכו'", עלתה קשיא במחשבותי: הרי לא הדלקנו עתה אלא נר אחד, ואיך יצדק לומר "הנרות הללו" לשון רבים.

והאיר ה' את עיני, ויהלא נעשה גם גדול בשמן הזה, שלא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, ונעשה גם ודלק שמונה ימים; הרי שבנר הראשון הזה יש ברכה מרובה, שבלולים בו כל נרות חנוכה. ולפי זה יתכן לומר גם בנר זה הכלול מהרבה נרות, נסח "הנרות הללו אנו מדליקים וכו'" בלשון רבים, והמש"י וינב"א. וכעין שאמרו חז"ל בתענית דף ט' ע"א "משה כיון דאליהם זכותו, ברכים דמי" (הובאה גרסא זו בלקו"א סימן קמ"ג, עין שם).

(חלק ז, מכתב שכג)

רמז בעניין הדלקה או הנחה עושה מצוה

...וּבְרִקּוּדִין וְשִׁמְחָה עֲצוּמָה שֶׁזָּכְנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לִהְיוֹת בְּחֻלְקָם וְגוֹרְלָם שֶׁל
הַצִּדִּיקִי אִמַּת הָעוֹסְקִים לְהַכְנִים בָּנוּ הַשְּׁגוֹת אֱלֻקִּית בְּדֶרֶךְ אֱמוּנָה
שְׁלֵמָה, אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה אֱמֵתִית, בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְתוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה וּבְצִדִּיקִי אִמַּת
הַמּוֹרִים לָנוּ דִּרְכֵי ה' הַיִּשְׂרִים אִיךְ לְהִתְנַהֵג כְּטוֹב בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, גַּם בְּעַת
הַהִתְלַחֲבוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת "הַדִּלְקָה עוֹשֶׂה מִצְוָה" - שֶׁלֹּא נִהְרֹם הַגְּבוּל חֵם וְשָׁלוֹם,
וְגַם בְּעַת "הַנְּחָה עוֹשֶׂה מִצְוָה" שֶׁהוּא בְּחִינַת זְמַן הַחֲלֻשָׁה וְהַהִסְתָּרָה שְׁגוֹרִם יְרִידָה
וּנְפִילָה - שֶׁגַּם אִזּוֹ נִזְכָּר וְלֹא נִשְׁכַּח בְּמִצְוֹת בּוֹרְאֵנוּ יִתְבָּרַךְ שָׁמוּ, לְקַיֵּם בְּזֶה "אִם
אָסַק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה שָׁאוֹל הַגָּדֹל", וְעַל יְדֵי כֵךְ נִהְיָ דְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ
תָּמִיד, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת "קִדְשֵׁת לִוִּי", שֶׁתָּמִיד נִהְיָ אֲנַחְנוּ פְּלָנוּ כְּאַחֵר "נְלִוִּים" וְדְּבוּקִים
בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵתוֹךְ קִדְשָׁה.

(חלק 1, מכתב תריח)

הלל והודאה

ההודאה - סגולה להנצל מנפילה

כִּי עָקַר כָּל הַנְּפִילוֹת וְהִירִידוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, מִה שֶׁבָּנִי אָדָם נוֹפֵלִים מִמִּדְרָגָתָם מְקוֹמָן
וְעַד גְּדוּל, הַכֹּל בָּא בְּעַת שֶׁהָאָדָם מִתְחִיל לְהִתְנַאֲוֹת בְּלִבּוֹ וְלִחְשֹׁב בְּאִיזָה בְּחִינָה:
"בָּחִי וְעֵצֶם יְדֵי וְחִכְמָתִי עֲשֶׂה לִּי אֵת הַחֵיל הַזֶּה", הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחָנִיּוֹת, וְאִזּוֹ
מִתְחִיל הַשֶּׁכֶר וְנוֹפֵל וְיוֹרֵד חֵם וְשָׁלוֹם. דוּק וְתִשְׁכַּח נִפְלְאוֹת אֱמֵתִיּוֹת הַדְּבָרִים.

וְעַל כֵּן הָעֲצָה הַיְעוּצָה, לְהוֹדוֹת וּלְהִלֵּל לְשֵׁם ה' הַגָּדוֹל תָּמִיד עַל כָּל דְּבַר הַשְּׁגָה,
הֵן בְּתוֹרָה וְהֵן בְּעִבּוּדֵת הַתְּפִלָּה, וְהֵן דְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים, כִּי בְּזֶה נִחְשֵׁב כְּמוֹ

שְׁאַנְחֵנוּ מוֹסְרִים מוֹדָעָה רַבָּה שֶׁהִכַּל רַק בֵּיד ה' וְכִרְצוֹנוֹ הוּא מְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְאֵנוּ מְסַלְּקִים כּוֹחַ וְחֻכְמַת עֲצָמֵנוּ הַיּוֹתֵם כְּסִפָּה לְהַשְׁגוֹתֵינוּ וְעֲלִיתֵינוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחֲנִיּוֹת, רַק לְדַעַת שְׁפָל הַכּוֹחַ וְהַחֲכָמָה לְחֵי הָעוֹלָמִים, וְהוּא אֲשֶׁר כִּרְצוֹנוֹ הַטּוֹב וְהָרָחוּם מְשַׁפִּיעַ בָּנוּ. וְנִמְצָא שְׁאַנְחֵנוּ תְּמִיד בְּבַחֲיִנַת עֲנוּה וְשִׁפְלוּת אִמְתִּי, וְאִין מְקוֹם לְהִיצֵר הָרַע לְהַתְאִחוֹ בְּתוֹכֵנוּ, כִּי אִין מְקוֹמוֹ אֵלָּא בְּמְקוֹם אֲשֶׁפָּה שֶׁהִיא הַנְּאֻיָּה הַסְּרוּחָה הָעוֹלָה עַל לֵב אָדָם רַחֲמָנָא לְצֻלָּן.

וְזֶהוּ מַה שְׁאַחֲרֵי שֶׁהַצִּדִּיק אֵמֶת נִצָּחוּ אֶת הַיּוֹנִים, וְאַחֲרֵי שֶׁטָּהְרוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהִדְלִיקוּ נֵרוֹת בְּחֻצְרוֹת הַקֹּדֶשׁ - קָבְעוּ שְׁמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוֹ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. הֵינּוּ שֶׁקָּבְעוּ לְעֲצָמָם וּלְדוֹרוֹת הַיָּדִיעָה, שֶׁעֲנִין הַהוֹדָאָה וְהַהֲלִיל וְהַשְׁבַּח עַל כָּל הַנִּצְחוֹנוֹת וְהַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ, הֵם רַק לְהַשִּׁים יִתְבָּרֵךְ וְיִתְעַלֶּה לְבַד, וְלֹא לְתַלּוֹת הַנִּצְחוֹן בְּכֹחֵם וּבְגִבּוֹרָתָם אוֹ בְּחֻכְמָתָם וּתְחַפּוּלוֹתֵיהֶם הַשּׁוֹנִים בְּמַלְחָמָה.

אֲהוּבֵי יְדֵי הַחֲרוּת עַל לִוַּח לְפִי, הֵבֵן בְּחֻכְמָה וַחֲכָם בְּבִינָה, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם כָּכֵל מַה שֶׁכָּתַבְתִּי לָךְ, וּלְהַתְרַגֵּל לְהוֹדוֹת תְּמִיד לְהַשִּׁים יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל דְּבַר קָטָן וְגָדוֹל, וּבְזֶה תִּרְאֶה יְשׁוּעוֹת ה' וְרַחֲמֵי שְׁמִים שֶׁהֵנָּה מְצַפָּה לָהֶם תְּמִיד.

(חלק ז, מכתב שכה)

הלל והודאה - תיקון הנגינה בחנוכה

יְהִינָה מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שֶׁתִּקּוֹן הַמַּלְכוּת דִּקְדָּשָׁה הוּא עַל יְדֵי תִקּוֹן הַנְּגִינָה דִּקְדָּשָׁה, וְזֶהוּ עַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה שֶׁבַעל פֶּה בְּלִילָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן הַנְּגִינָה עַד שֶׁאֲפִלּוּ בְּשִׁשׁ־מֵע נְגִינָה מְנַגֵּן רִשְׁעֵי לֹא יִזִּיק לוֹ, עַנֵּן שָׁם. וְזֶהוּ בְּחִינַת חֲנֻכָּה וכו'.

וְנָהוּ מַה שְּׁמִסִּימִין: "לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל", שְׁזָהוּ בְּחִינַת תְּקוּן וְעֲלִית
הַנְּגִינָה דִּקְדוּשָׁה הָעֲלִיזָה בְּיוֹתֵר שְׂמֻמָּה נִמְשָׁךְ חֲכַמַת הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה
בְּשִׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה.

(חלק ב, מכתב סד)

דמי חנוכה

דמי חנוכה - תיקוני התשובה של תורה ו'

וְעַתָּה אֶהוּבֵי חֲבִיבִי, רְצוֹנִי לְכַתֵּב אֵלֶיךָ מַה שְּׁזָכְנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְחֹדֶשׁ בְּיָמִים הַלָּלוּ
בְּזִמָּן הַזֶּה בְּעֶגְזוֹ הַשִּׁיךְ לְחֲנֻכָּה, הֵינּוּ בְּעֶגְזוֹ דְּמֵי חֲנֻכָּה. וְאָמַר, שְׁזָה הָעֶגְזוֹ
מוֹרָה סוּד הַתְּשׁוּבָה וְהַתְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה הָרָאוּשׁוֹנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא,
הַמְּבֹאֵר בְּלִקּו"א סִימָן וַא"ו, עֵינִי שָׁם.

דִּתְנֶה יָמֵי חֲנֻכָּה הֵם יָמֵי הוֹדָאָה, שְׁזָה בְּחִינַת שְׁעֵשׂוֹעַ עוֹלָם הַבָּא, וְכַמְבֹאֵר
בְּהַתּוֹרָה יָמֵי חֲנֻכָּה בְּלִקּו"א סִימָן ב', וְלָכֵן גַּם דְּמֵי חֲנֻכָּה מוֹרִים עַל סוּד
קְדוּשָׁה זֶה הַשִּׁיךְ לְבְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא.

כִּי הָרִי עָקַר הַתְּשׁוּבָה הוּא, שִׁישְׁמַע בְּזִיּוֹנוֹ וַיִּשְׁתַּק, שְׁזָהוּ בְּחִינַת הָעֲבוּדָה
לְהַפְּךָ דָם לָדָם. וְכַפִּי הַמְּבֹאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה קָרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַנוֹפֶרֶת אָנוּ לְמַדְיָן,
שֶׁכֵּן הוּא בְּכָל תְּשׁוּבָה וְהַתְּשׁוּבָה, שֶׁצָּרִיךְ לַעֲבֹר עָלָיו מִקֶּדֶם עֶגְזוֹ תְּקוּן זֶה שִׁישְׁמַע
בְּזִיּוֹנוֹ וַיִּשְׁתַּק בְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם, עַד שִׁיּוּצָא מִמְּדִרְגַת תְּשׁוּבָה הָרָאוּשׁוֹנָה וְנִכְנָס
בְּבְחִינַת מְדִרְגַת תְּשׁוּבָה הַשְּׁנִיָּה, שֶׁהִיא תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא.

וְנָהוּ לְשׁוֹן "דְּמֵי חֲנֻכָּה", "דְּמֵי" דִּיקָא, לְשׁוֹן רַבִּים, כִּי בְּכָל פֶּעַם צָרִיךְ לָדָם וְלִשְׁתַּק
עַל בְּזִיּוֹנוֹ, וְחוּזֵר וְנִשְׁנָה הַרְבֵּה פְּעָמִים מַה שֶּׁצָּרִיךְ לְהַפְּךָ בְּחִינַת דָם לָדָם, וְעַל

ידי זה מכניע ומזכך בכל פעם הדם שפחלל השמאלי שבלב ומביא בו לבנונית על ידי צדקה שהוא גם בן בחינת דמי חנכה בפשיטות, וכמבאר גם בן בהתורה האי גברא דאזיל בעי איתתא אות ט' שעל ידי תקון הצדקה מכניעין ומבטלין התגברות בחינת הדמים וכו' עין שם הגורמים הבזיונות, ומתקנים אותם בתכלית השלמות.

(חלק ח, מכתב תמו)

בסוד דמי חנוכה - תיקון הריגת הבל

נדע עוד, כי סוד דמי חנכה נוגע לתקון שפיכות דמים מה שקין הרג את אחיו את הבל ושפך דמו, כמו שכתוב "קול דמי אחיך צעקים וגו'". כי בן "א"ח"י"ד במלואו פזה: אל"ף חי"ת יו"ד פ"ף עם הפולל, בגימטריא תר"נ, כמנין התבה "ח"נ"ו"פ"ה במלואו פזה: חי"ת נו"ן וא"ו פ"ף ה"ה, עם שני התבות של חנ"ו כ"ה ועם הפולל, שהם גם בן בגימטריא תר"נ, לרמז מה שכתבנו אשר דמ"י חנוכ"ה הם תקון על הריגת הבל ושפיכת דמ"י אחי"ד; ומה שבהריגת הבל נכבה גרו של עולם, עכשו בחנוכה מדליקין גר של מצוה. וזהו סוד בחינת הגימטריא תר"נ, שהוא אותיות גר"ת, לרמז על סוד הדלקת גרות של חנכה.

ולפי מה שכתבנו לעיל, הרי זה מבאר ומקשר היטב, כי גם סוד התשובה ותשובה על תשובה הראשונה על ידי הדמימה, הם תקון בחינת השפיכות דמים והבזיונות, על ידי שמהפך בכל פעם דם לדם כמבאר.

ואולי יש לומר, שזהו מה שמובא בשלחן ערוך ארח חיים הלכות חנכה סימן תר"ע סעיף ב' בהג"ה: "יש אומרים שיש לאכל גבינה בחנכה, לפי שהגם נעשה בחלב וכו'", כי תקון בחינת השפיכות דמים והבזיונות, זה בחינת "דם נעקר ונעשה חלב" המובא בסימן כ"ט הנזכר, ועל בן בחנכה שאז עוסקים בתקון בחינת

השפיות דמים כנזכר, על פן יש לאכל או מאכלי חלב, להורות על תקון זה, בחינת
 "דם נזכר ונעשה חלב".

כן יזכנו השם יתברך להמשיך תקונים קדושים הללו יחד עם כל התקונים
 הקדושים הנמשכים על ידי קיום מצות גר חנוכה שאנחנו מדליקים כל אחד
 ואחד בביתו להאיר חשכת אפלתו בגשמיזם וברוחניות.

(חלק ה, מכתב תמוג)

עוד בעניין הנ"ל

ועתה אהובי, אם כי כבר עברו עלינו ימי החנוכה הקדושים, עם כל זה בראי
 לשלח לך "דמי חנוכה", הינו חידוש אחד שעלה במחוי בעצם ימי החנוכה,
 בעת רצון שישבתי והסתכלתי באור גרות חנוכה הקדושים באחת מלילות דחנוכה.
 וראיתי לומר כי הצדקה שנותנים בימי חנוכה הקדושים, הם תקון לחטא קין מה
 שהרג את אחיו את הבל. ולכן "דמי חנוכה" הם בגימטריא "דמי אחיך".
 הינו "חנוכה" במלואו כזה: ח"ת נו"ן ו"ו כ"ף ה"ה, הם בגימטריא תרמ"ו, והנה
 תבת חנוכה יש בו שני תבות: חנ"ו כ"ה כמבאר בספרים הקדושים, ועם הכולל,
 הרי עוד ג', והם ביחד בגימטריא תרמ"ט; וכמו כן תבת אחיך במלואו כזה: אל"ף
 ח"ת יו"ד כ"ף, בגימטריא תרמ"ט, דוק ותשפח. להורות שנתנית צדקה בחנוכה,
 דהינו "דמי חנוכה", הוא תקון ומכפר על הריגת הבל שכתוב בו קול "דמי אחיך"
 צעקים אלי וגו'.

(חלק ה, מכתב תמוג)

צדקה של חנוכה - סגולה לזיווג הגון

כן יתן ה' ונזכה באמת לתקן כל פגמינו, ובפרט פגם הריגת הבל שהיה עבור
 תאומה יתרה כמו שאמרו חז"ל, שזה גרם הערפוב והתמורות הרבות

וְהַעֲבוּכִים הַשּׁוֹנִים בְּעֵינֵי הַזּוֹנוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה הַצִּדְקָה הַקְדוּשָׁה דַּחֲנֻכָּה נִזְכָּה לְתַקֵּן פָּנֶם הַזֶּה, וְה' יִזְמִין לְכָל אֶחָד וְאֶחָד זְוֹנוֹ הַהֲגוֹן לוֹ בְּאַמֶּת מִן הַשָּׁמַיִם לְטוֹבָה וּלְבִרְכָּה. (וְאִם אֵין רְאִיָּה לְדַבֵּר, זָכַר לְדַבֵּר, מִה שֶׁבְּהַתּוֹרָה יָמִי חֲנֻכָּה בְּלָקוּ"ת סִימָן ב' נִכְנָס עֵינֵן שְׂדוּכִים וְזוֹנוֹת, עֵינֵן שָׁם אוֹת ד').

(חלק ח, מכתב תמר)

להחזיק לומדי תורה - היפך סברת היוונים

וּבְהִגִּיעַ זְמַן מִתְתִּיחֵהוּ בֶן יוֹחָנָן בֶּהֱן גְּדוֹל חֲשֻׁמוֹנָאִי וּבְנָיו, אֲזִי הִתְגַּבְּרוּ הַיּוֹנִים יַמַּח שָׁמַם וְהִתְפַּשְׁטוּ בְּתַרְבוּתָם הַזֶּה הָרָעָה וְהַמָּרָה, וּנְכַסּוּ גַם תּוֹךְ גְּבוּלוֹת שְׁבָטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שֶׁנִּתְּנוּ מִמּוֹן רַב לְאוֹתָן חֲלוּשֵׁי כַח שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל שֶׁהִתְיַנּוּ, וְהֵם הִפְּצוּ בְּיוֹתֵר תַּרְבוֹת יוֹנִית, עַד שֶׁכְּמַעַט כָּל עֲשִׂירֵי יִשְׂרָאֵל גַּם הֵם נִתְּפְסוּ לְלִמּוּדֵיהֶם הַחִיצוֹנִיִּים, וְנוֹצַר מִצָּב כּוֹזֶה שֶׁבַעֲלֵי הָעֹסְקִים וְהַמִּמּוֹן לֹא תִמְכּוּ בְּלִמּוּדֵי תּוֹרָה וְעַמְלִיָּה בְּטָהֳרָה וְלֹא בְּעוֹסְקִים בַּעֲבוּדָה וְכו', וְעַמְדוֹ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁכִּיחַם תּוֹרָתָנוּ הַקְדוּשָׁה וּלְהַפְּרֵי בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ חֵם וְשָׁלוֹם, וְהִיתָה אֲזִי צָרָה גְּדוֹלָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי אִם אֵין קִמָּח אֵין תּוֹרָה, וְחֵם וְשָׁלוֹם הַתּוֹרָה הִיתָה עֲלוּלָה לְהִשְׁתַּכַּח.

וְאֲזִי קָמוּ מִתְתִּיחֵהוּ וּבְנָיו הַצִּדִּיקִים גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ, וְלָקְטוּ אֶת כָּל יִרְאֵי ה' הַשְּׂרִידִים, וְעָקַר עֲבוּדָתָם הִיתָה לְהַחֲזִיק אֶת לִמּוּדֵי תּוֹרָה, וְהִזְלִילוּ זֶהָב מִכִּיסָם וּפְאָרוֹ מִמּוֹן רַב לְאַלֶּה הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' וּבַעֲבוּדַת ה' וְהַחֲזִיקוּ עוֹד בְּדַת יִשְׂרָאֵל בְּרָאוּ, וְעַד כַּמָּה שָׁהִיו יְכוּלִים לְהַשְׁפִּיעַ עַל שָׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָרַבִּים שִׁישְׂאָרוֹ נְאֻמָּנִים לְתוֹרָה וְלַעֲבוּדַת ה', הַשְׁפִּיעוּ עַל יְדֵי הַחֲזָקָתָם אוֹתָם, כִּי יָדְעוּ שֶׁרַק בְּאַפֵּן זֶה שֶׁאֶחָד יַחֲזִיק אֶת חֲבֵרוֹ תִּתְקַּים הַתּוֹרָה; וּבִכֵּחַ זֶה לָחֲמוּ אַחֵר כֶּךָ בְּנִשְׁמִיּוֹת מְלַחֲמָה עֲצוּמָה עִם הַיּוֹנִים וְהַמִּתְיַנּוֹת, עַד שֶׁעָזְרוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּנְצָחוּם.

וְזֶה הָיָה סוּד נִצְחוֹנָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲזוֹ"ל: "כָּל זְמַן שֶׁהַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, אֵין הַיָּדִים יָדֵי עֲשׂוֹ", כִּי כָּל זְמַן שֶׁנִּמְצְאוּ לוֹמְדֵי תוֹרָה וְתוֹמְכִים בָּהֶם, אֵין מַלְכוּת הָרָשָׁעָה יְכוּלָה לְהִתְגַּבֵּר, אֲבָל הוֹלְכֵת וּמִתְמַעֲטֶת וּמִשְׁתַּבֶּרֶת מַלְכוּת הָרָשָׁעָה, כִּי כְּשֶׁזֶה קָם זֶה נֹפֵל, וּמַלְכוּת שָׁמַיִם מַלְכוּת דִּקְדֻּשָּׁה הִתְגַּבְּרָה, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל לְשִׁמְעַע וּלְקַיֵּם אֶת דְּבָרֵי ה' מִלֶּךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּזָה הָעוֹלָם, וְהַמְּשִׁיכוֹ לְהִתְנַהֵג בַּעֲבוּדַת ה' שֶׁהִתְחִילוּ לְהַמְשִׁיד אֲבוֹתֵינוּ הַקְדוֹשִׁים בָּזָה הָעוֹלָם.

וְזֶהוּ סוּד "דְּמֵי חֲגֻבָה", כִּי מִזֶּה נִתְפָּשֵׁט הַמְּנַהֵג הַטּוֹב וְהַיָּפֶה שֶׁל "דְּמֵי חֲגֻבָה", לְהַזְכִּירָנוּ בָּזָה סוּד הַנִּצְחוֹן שֶׁבָּא עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה הַמְּשִׁתַּפֶּת שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבִתְמִיכַת לִוְמָדֶיהָ, בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וְשֶׁעַל יְדֵי זֶה נוֹכַח לְהַחֲזִיק מַעֲמַד כָּל יְמֵי עוֹלָם עַד בִּיאַת מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

(חלק י, מכתב תרמו, עיין פנים בארוכה יותר כל העניין)

אכילת מאכלי חלב

ביאור מנהג אכילת מאכלי חלב

וְאוּלַּי יֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁזֶהוּ מַה שֶׁמוּבָא בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ אֶרֶץ חַיִּים הַלְכוּת חֲגֻבָה סִימָן תר"ע סְעִיף ב' בַּהֲג"ה: "יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁיֵּשׁ לֶאֱכֹל גְּבִינָה בַּחֲגֻבָה, לְפִי שֶׁהֵנָּם נִעְשְׂהָ בְּחָלָב וְכוּ'", כִּי תִקּוֹן בְּחִינַת הַשְּׁפִיכוּת דְּמִים וְהַבְּיוֹנוֹת, זֶה בְּחִינַת "דָּם גִּעָר וְנִעְשָׂה חָלָב" הַמוּבָא בְּסִימָן כ"ט הַנּוֹזֵק, וְעַל כֵּן בַּחֲגֻבָה שָׂאוּ עוֹסְקִים בְּתִקּוֹן בְּחִינַת הַשְּׁפִיכוּת דְּמִים בַּנּוֹזֵק, עַל כֵּן יֵשׁ לֶאֱכֹל אֶז מֵאֲכָלֵי חָלָב, לְהוֹרֹת עַל תִּקּוֹן זֶה, בְּחִינַת "דָּם גִּעָר וְנִעְשָׂה חָלָב".

(חלק ח, מכתב תמוג)

זאת חנוכה

נר שמיני כולל כל הנרות

נֶר שְׁמִינִי דְחִנּוּכָהּ, הַכּוֹלֵל שְׁשֶׁה וּשְׁלֹשִׁים נֵרוֹת דְקִדְשָׁהּ, כַּמּוּבָן וּמִבְאָר עַל פִּי
הַקְדָּמַת רַבְּנוּ הַקְדוֹשׁ הַצִּדִּיק יְסוֹד עוֹלָם נֶחֱל גִּבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה זִיע"א בְּלִקּוּמֵי
מוֹהַר"ן הָרַאשׁוֹן סִימָן י"א בְּהַתּוֹרָה אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי אוֹת ד' שְׁכַתְּב כִּי אוֹת ל' שֶׁל
תֵּבֶת כָּבוֹד הוּא בְּסוֹד ט"ל אוֹרוֹת הַכְּלוּלִים בְּאוֹת ל' שֶׁל שֵׁם הַנּוֹ"ה בְּרוּךְ הוּא, עֵינַן
שֵׁם הַיָּטִב וְתָבִין.

(חלק ז, מכתב שכה)

פתקא טבא

וְהָעוֹלָם אוֹמְרִים שְׁכַתּוֹב בְּסִפְרֵים הַקְדוֹשִׁים שְׁעַד גִּמְרֵי יְמֵי חֲנּוּכָה הַקְדוֹשִׁים עַדִּין
אֶפְשָׁר וְטוֹב לְאַחַל בְּרִכַּת לְשִׁנָּה טוֹבָה וְכו', וְלִכְּנֹן אֲנִי מְשִׁיב לָךְ בְּרָכָה
בְּשָׁמִי וּבְשֵׁם אֱשֶׁתִּי תַחֲוִיה וּבְשֵׁם כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְנֹאמַר "פֶּתְקָא טָבָא" (א גוּמָא קוּימָל)
שְׁכַתּוֹב וְנַחֲתָם בּוֹ כָּל טוֹב אֲמַתִּי לָךְ, בְּסִפְרָן שֶׁל צִדִּיקִים גְּמוּרִים אֲמַתִּיִּים.

(חלק י, מכתב תקלה)

שבת חנוכה

בעניין נסיעה לאומן לשבת חנוכה

וְהִנְנִי בָּזֶה לְהַשִּׁיבָךְ מִיד כְּרִצוֹנְךָ עַל דְּבַר שְׁאֵלְתְּךָ בְּעֵינַן הַנְּסִיעָה לְצִיּוֹן הַתַּנָּא
הָאֱלֹקִי הַרְשָׁב"י זִיע"א בְּמִירוֹן עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוֹשׁ, הֵיטֵב וְרַבְּנוּ הַקְדוֹשׁ
הַנֶּגֶם"ח זִיע"א הוֹהִיר מְאֹד לְבֹא אֶצְלוֹ שְׁלֹשׁ פַּעַמִּים בְּשָׁנָה בְּשִׁלְשָׁה זְמָנִים יְדוּעִים,

ואחד מהם על חג השבועות; וכפי מה שחידש מו"ר עט"ר הגאון החסיד האמתי רוח אפינו הרב רא"ש כ"ל זצוקללה"ה זיע"א את חיוב הנסיעה אצל ציון התנא האלקי הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א בצוק העתים הללו על ימי ראש השנה הקדושים מטעם הקשר העצום שיש בין רבנו והרשב"י זיע"א - שאלת אם חל חידוש חיוב הנסיעה להרשב"י זיע"א גם על חג השבועות, כמו שהיה אצל רבנו הננמ"ח זיע"א בימי חייו הקדושים.

ידע, כי הגם שאמת ונכון הדבר שרבנו הקדוש זיע"א תנן והזהיר לבוא אליו שלש פעמים בשנה בשלשה זמנים ידועים, אבל זה ברור בפשטו שעקר האזהרה והחיוב לבוא אצלו, היה בעקר להיות אצלו על ימי ראש השנה הקדושים, כמבאר בספר חיי מוהר"ן מגדל יקרת ראש השנה שלו שהזהיר על זה מאד, מה שלא הזהיר כד על שאר שני הזמנים.

וכידוע שעל זה מסרו את נפשם תלמידיו הקדושים האמתיים זיע"א לקיים זאת גם לאחר הסתלקותו הקדוש, מה שלא היה בן בשאר שני הזמנים, שהם חג השבועות ושבת חגכה, אשר ברב השנים היה גאון עגנו מוהרנ"ת זיע"א נשאר בביתו על שני הזמנים האלו, ואז היו העולם באים אליו ו"ל, לבד איזה פעמים בודדים מה שמוהרנ"ת זיע"א היה בזמנים הללו באומין.

ובכמו כן בגדון ידין, עקר חידוש החיוב לנסע אצל הרשב"י זיע"א הוא על ימי ראש השנה הקדושים שזה עולה על הכל, ואם באפשר להיות גם בשאר זמנים - מה טוב, אבל אין בזה שום חיוב כלל.

ומעשה רב, שגם רוענו הנאמן מו"ר עט"ר הרב רא"ש כ"ל ז"ל הנ"ל, שהוא תנן ויסד וחדש את הנסיעה להרשב"י זיע"א על ימי ראש השנה הקדושים - היה תמיד נשאר בביתו בשאר שני זמנים הללו. רק לעת זקנתו, באותו פרק זמן שמתה עליו אשתו ונשאר בודד לא עלינו, אז נסע לפעמים על שבת חגכה.

ובכלל זה אחוז בידך, כי כל מה שנתחדש - אין לך בו אלא חדושו. ועל כן אין החיוב לגמע להרשב"י זיע"א, אלא על ימי ראש השנה הקדושים, אבל אין לקבץ חדוש זה חובה גם על שאר שני זמנים, שבא מצד מדמה מלתא למלתא, ודי למבין.

היוצא מדברינו, שבאם תוכלו לגמע לציון הרשב"י זיע"א על חג השבועות הקדוש בלי בחינת הריסה והתרגזות מצד מי שהוא, באפן שלא יצא שום הזק חס ושלום לשום אחד מכם - מה טוב, ומחלקכם יהא חלקי. אבל חס ושלום להרם בזה, להקעים ולהרגיז את הראשי-שיבה או את הבניי-בית וכו', כי העקר אצלנו לראות שיהא שם שמים (שהוא שם הצדיק האמת, הנקרא שמים כמבאר כמה פעמים בדברי רבנו ז"ל) מתאהב על ידינו בכל מעשינו, שיכירו וידעו כל יושבי תבל, אשר על דרך רבנו ז"ל נאמר באמת: "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום", ועל ידו יתקרבו כלם להשם יתברך, לעבדו שכם אחד באמת ובתמים כל הימים לנצח.

(חלק א, מכתב כ)

מלחמת החשמונאים ביוונים

הירידות - התגברות יוון, והעליות - התגברות הצדיקים

חשבתיו דרכי ואשיבה לדבר בעניינא דיומא, הינו מקדשת ימי החנכה, שנתנו לנו בחסדו יתברך שמו להאיר לנו בתוך חשכת אפלת גלותנו, הן בגשמיות והן ברוחניות, בכלליות ובפרטיות, לכל אחד ואחד מאתנו, בכל מקום וזמן שהוא.

ידוע ומפרסם הדבר שאזי בימים ההם, בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו הצדיקים, רצתה מלכות יוון הרשעה להתגבר ולהתפשט על מלכות

יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ עַל מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, וּבְכָל כַּחַה יִרְתָּה חֲצִיָּה וּבְלִיסְמָרְאוֹתֶיהָ הָאֲרֻסִּים בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, וְהִרְגָה וְרָצְחָה הָרַבָּה מִיִּשְׂרָאֵל בְּגִשְׁמִיּוֹת, וּכְמוֹ כֵּן בְּרוּחָנִיּוֹת - שֶׁהָרַבָּה מִיִּשְׂרָאֵל הִתְיַנְּנוּ רַחֲמָנָא לְצֻלֵּן וּקְבִלּוּ דְּעוֹת חֲכָמֵי מַלְכוּת יוֹן הָרִשְׁעָה, וְעַל יְדֵי זֶה הָלְכוּ בְּגִלּוֹי אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לָפָם הָרַע, וְהָיוּ אִזּוֹ עִם יִשְׂרָאֵל בְּסִכְנָה גְדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל כֶּךָ הִתְגַּבְּרוּ עֲלֵיהֶם עַד שֶׁכִּמְעַט שִׁבְּלְעוּ אוֹתָם חֵם וְשָׁלוֹם.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֵם עָלֵינוּ וְשַׁלַּח לָנוּ אֶת צִדִּיקֵי הָאֱמֶת שְׁלוּחָיו הַנְּאֻמָּנִים, לְהוֹשִׁיעַ אֶת שְׂאֵרֵי פְּלִיטַת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה שְׁלֵמָה וְשָׁלוֹם. וּבְיָדֵי כְּשָׁהִים יִתְבָּרַךְ רוּצָה בִּישׁוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אֵין פֶּלֶא בְּזֶה שְׁמֶסֶר גְּבוּרִים בְּיַד חֲלָשִׁים וְרַבִּים בְּיַד מְעַטִּים וְכו', וְעֲשֵׂה עִמָּנוּ גַּם וּפֶלֶא לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמּוֹ הַגְּדוֹל.

אַחֻבִּי, דַּע וְהֵאמֵן, כִּי הַמְּלַחְמָה וְכו' וְהַתְּשׁוּעָה שֶׁל הַיָּמִים הָהֵם, הֵם מְשֻׁמָּשִׁים דְּגָמָא לְדוּרוֹת עוֹלָם, הֵן עַל הַכָּלָל וְהֵן עַל הַפָּרֵט. כִּי הֲלֹא מֵאִזּוֹ עַד עַתָּה יָדוּעַ לָנוּ עַל כַּמָּה וְכַמָּה עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת שֶׁהָיוּ אֵצֶל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וּכְמוֹ כֵּן יוֹדַע הַיָּטִב כָּל אֶחָד בְּנַפְשׁוֹ עֲלִיּוֹתָיו וִירִידוֹתָיו תָּמִיד. וְעָלֵינוּ לְדַעַת, שֶׁכָּל בְּחִינּוֹת הַנְּפִילוֹת וְהִירִידוֹת - זֶה בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת מַלְכוּת יוֹן הָרִשְׁעָה עַל עִם יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁכִּיחוֹ תוֹרַת ה' מִלְּבָבוֹ וְכו', וְכָל הָעֲלִיּוֹת - הֵם בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת דַּעַת הַצִּדִּיקִי אֶמֶת הַלּוֹחֲמִים וּמוֹסְרִים נַפְשׁוֹתֵיהֶם עֲבוּר הַשְׁכִּינָה הַקְדוּשָׁה הִיא מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה.

זֶהוּ בְּכָלֵל, וּכְמוֹ כֵּן גַּם בְּפָרֵט: כָּל בְּחִינּוֹת הִירִידוֹת וְכו' שֶׁנַּעֲשֶׂה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ בְּמִקְוָמוֹ וּבְזִמְנוֹ - זֶה בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת מַלְכוּת יוֹן הָרִשְׁעָה שֶׁמִּתְגַּבֶּרֶת בְּחֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת בְּכַדִּי לְהַתִּיר לְמַלְאוֹת כָּל תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה הַשְּׁפָלוֹת וְכו'; וּבְחִינַת הַהִתְעוֹרְרוֹת וְהָעֲלִיּוֹת - זֶה בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַנִּקְבָּה הָאֱמֶתִית הַמְשֻׁרֶשֶׁת בְּעֵצָם נַפְשׁוֹ וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה שֶׁמִּתְעוֹרְרֶת

לשוב להשם יתברך בזכות הצדיקים האמתים קדושים אשר בארץ המה (הינו השבעה רועים וכו') שהכניסו עקר האמונה הקדושה בעולם, על ידי למודם דרכי ה' ותורתו עם המון בית ישראל עם קדוש בכל הדורות, שבזה יש כח לכל אחד מישראל להתגבר על כל התאוות שבעולם.

פי פשמאירה הנקדה הקדושה הזאת, הינו אור השכל של האמונה הקדושה, הינו בשמבינים שאסור לנו לילך אחרי שכליות וחקירות, אלא עלינו לאחוז ולהתדבק חזק באמונתנו הקדושה שהורישו לנו אבותינו הקדמונים ויע"א ולהיות איתן במעמדנו זה, אזי באה התשועה הפרטית, ונזכרים ואומרים כל אחד לעצמו סוף סוף גם אחרי התגברות התאוות וכו': "היכן אני בעולם", כמו שאמר לעצמו כמה פעמים בן המלך האמתי, כמובא בספר הקדוש ספורי מעשיות בהמעשה הי"א מבן המלך ובן השפחה שנחלפו, עין שם. ומזה תראה ותבין שכל מה שעובר עליך אין זה דבר חדש ומפתיע, אלא זהו מנהגו של הוצר הרע תמיד, שמתחדש בכל יום על האדם בשטותיו הישנים...

(חלק ז, מכתב שכה)

מלחמת יוון בענין התמיכה בלומדי תורה

ובהגיע זמן מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, אז התגברו היונים ימח שמם והתפשטו בתרבותם הזרה הרעה והמרה, ונכנסו גם תוך גבולות שבמי בני ישראל, הינו שנתנו כמון רב לאותן חלושי כח שבישראל שהתיוגו, והם הפיצו ביותר תרבות יונית, עד שפמעט כל עשירי ישראל גם הם נתפסו ללמודיהם החיצוניים, ונוצר מצב כזה שבעלי העסקים והממון לא תמכו בלומדי תורה ועמליה בטירה ולא בעוסקים בעבודה וכו', ועמדו על כלל ישראל להשכיחם תורתנו הקדושה ולהפר ברית אבותינו חס ושלום, והיתה אז צרה גדולה לישראל, כי אם אין קמח אין תורה, וחס ושלום התורה היתה עלולה להשתכח.

וְאִזּוֹ קָמוּ מִתְּתִיהוּ וּבְנָיו הַצַּדִּיקִים גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ, וְלָקְטוּ אֶת כָּל יִרְאֵי ה' הַשְּׂרִידִים, וְעָקַר עֲבוֹדָתָם הֵיטָה לְהַחְזִיק אֶת לִוְמֵי תוֹרָה, וְהִזְלִיזוּ זֶהָב מִכִּסֵּם וּפְזָרוּ מִמּוֹן רַב לְאֵלֶּה הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' וּבַעֲבוּדַת ה' וְהַחְזִיקוּ עוֹד בְּדַת יִשְׂרָאֵל כְּרָאוּי, וְעַד כַּמָּה שָׁהִיו יְכוּלִים לְהַשְׁפִּיעַ עַל שְׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָרַבִּים שֶׁיִּשְׁאַרוּ נְאֻמִּים לַתּוֹרָה וְלַעֲבוּדַת ה', הַשְׁפִּיעוּ עַל יְדֵי הַחֲזָקָתָם אוֹתָם, כִּי יָדְעוּ שֶׁרַק בְּאִפֶּן זֶה שֶׁהָאֶחָד יַחְזִיק אֶת חֲבֵרוֹ תִּתְקַּים הַתּוֹרָה; וּבִכְחַז זֶה לָחֲמוּ אַחֵר כֶּךָּ בְּגִשְׁמִיּוֹת מַלְחָמָה עֲצוּמָה עִם הַיּוֹנִים וְהַמִּתְיוֹנִים, עַד שֶׁעֲזָרָם הָשֵׁם יִתְבָּרַךְ וּנְצָחוּם.

וְזֶה הָיָה סוֹד נִצְחוֹנָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל: "כָּל זֶמֶן שֶׁהַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, אֵין תִּידִים יְדֵי עֲשׂוֹ", כִּי כָּל זֶמֶן שֶׁנִּמְצְאוּ לִוְמֵי תוֹרָה וְתוֹמָכִים בָּהֶם, אֵין מַלְכוּת הָרָשָׁעָה יְכוּלָה לְהִתְגַּבֵּר, אֲבָל הוֹלֵכֶת וּמִתְמַעֵטֶת וּמִשְׁתַּבֶּרֶת מַלְכוּת הָרָשָׁעָה, כִּי כְּשֶׁהָיָה קָם זֶה נוֹפֵל, וּמַלְכוּת שְׂמִים מַלְכוּת דִּקְדֻּשָּׁה הִתְגַּבְּרָה, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל לְשִׁמּוֹעַ וּלְקַיֵּם אֶת דְּבָרֵי ה' מִלֶּךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּזָה הָעוֹלָם, וְהַמְּשִׁיכּוֹ לְהִתְנַהֵג בַּעֲבוּדַת ה' שֶׁהִתְחִיל לְהַמְּשִׁיךְ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים בָּזָה הָעוֹלָם.

וְזֶהוּ סוֹד "דְּמֵי חֲנֻכָּה", כִּי מִזֶּה נִתְפָּשֵׁט הַמְּנַהֵג הַטּוֹב וְהִיפָּה שֶׁל "דְּמֵי חֲנֻכָּה", לְהִזְכִּירָנוּ בָּזָה סוֹד הַנִּצְחוֹן שֶׁבָּא עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה הַמְּשִׁתַּפֶּת שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבִתְמִיכַת לִוְמֵיהָ, בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וְשֶׁעַל יְדֵי זֶה נוֹכַח לְהַחְזִיק מַעֲמַד כָּל יְמֵי עוֹלָם עַד בִּיאַת מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

(חלק י, מכתב תרטו)

מלחמת יוון בעניין הנגינה

וּמַעֲתָה לְעִנְיָא דְיוֹמָא, וְהוּא מַה שֶׁעֲזָרְנִי הָשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הָרַבִּים לְמִצּוֹא עֲנִין הַחֵג הַקְּדוֹשׁ חֲנֻכָּה בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה אֲקָרוּקְתָא סִימָן ג' בְּלָקוּ"א, בָּעֵת עֶסְקִי בְּלִמּוּדָה יַחַד עִם הַחֲבֵרִים הָאֱהוֹיָבִים הַמְּקַשְׁיָבִים לְקוֹלָנוּ ה' עֲלֵיהֶם יַחֲיוּ.

דִּהְנָה מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שֶׁתִּקּוֹן הַמַּלְכוּת דִּקְדָּשָׁה הוּא עַל יְדֵי תִקּוֹן הַנְּגִינָה דִּקְדָּשָׁה, וְזֶהוּ עַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה שְׂבָעֵל פֶּה בְּלִילָה, שְׂעַל יְדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן הַנְּגִינָה עַד שְׂאֵפְלוּ בְּשִׁשׁוּמַע נְגִינָה מִמִּנְגֵן רָשָׁע לֹא יִזִּיק לוֹ, עֵינֵי שָׁם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת חֲנֻכָּה, כִּי חֲנֻכָּה הוּא בְּחִינַת הַתְּנַבְרוּת וְנִצְחוֹן הַמַּלְכוּת דִּקְדָּשָׁה הַנִּמְשָׁכֶת מִבְּחִינַת תִּקּוֹן הַנְּגִינָה דִּקְדָּשָׁה שְׂעַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה שְׂבָעֵל פֶּה בְּלִילָה.

דִּהְנָה מְבֹאֵר לְקַמֵּן בְּסִימָן ס"ד בְּהַתּוֹרָה בֹּא אֵל פְּרַעְזָה אוֹת ה', שְׂכַל חֲכָמָה וְחֲכָמָה שְׂבָעוּלָם יֵשׁ לָהּ זָמֵר וְנִגּוֹן מִיָּחָד, שְׂזָה הַזָּמֵר מִיָּחָד לְחֲכָמָה זֶה וּמִזָּה הַזָּמֵר נִמְשָׁכֶת הַחֲכָמָה הַזֹּאת וְכו', וְאֵפְלוּ חֲכָמַת הָאֶפִיקוֹרְסוֹת יֵשׁ לָהּ נִגּוֹן וְזָמֵר מִיָּחָד לְחֲכָמָה הָאֶפִיקוֹרְסִית וְכו', וְגַם בְּאִמוּנָה - כָּל אִמוּנָה יֵשׁ לָהּ זָמֵר וְנִגּוֹן. וְאִמוּנַת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, שֶׁהִיא הָאִמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה מְכַל הַפִּינִי חֲכָמוֹת וְאִמוּנוֹת שְׂבָעוּלָם וְכו', אוֹתוֹ הַזָּמֵר הַשִּׁנְיָד לָהּ הוּא גַם בֵּן לְמַעְלָה מְכַל הַנְּגִינּוֹת וְזִמְרֹת שְׂבָעוּלָם הַשִּׁיכִים לְכָל חֲכָמָה וְאִמוּנָה וְכו', עֵינֵי שָׁם.

נִמְצָא כִּי מַלְכוּת יוֹן הָרָשָׁעָה שְׂעִמְדָּה עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה לְהַשְׁבִּיחַם הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה וּלְהַעבִירָם מִחֻקֵּי רִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְרָצוּ לְהַכְנִים בָּהֶם חֲכָמַת יוֹנִית שֶׁהִיא חֲכָמַת הָאֶפִיקוֹרְסוֹת הַכְפִּירָה וְהַמִּינוֹת הַטְּמֵאָה וְהָאֲרוּרָה, הִיָּה עַל יְדֵי שֶׁהַתְּנַבְרוּ אֶז עַל יְדֵי הַנְּגִינָה דִּקְלָפָה הַנִּמְשָׁכֶת מִצִּפּוֹרִים טְמֵאוֹת שְׂבָקְלָפָה. וְכֵן מוֹכֵן וּמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, שְׂזָה הִיָּה עֵינֵי אֱלֹהִים אַחֵר, שְׂמָה שְׂנִתְפַּקֵּר וְכַפֵּר בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ וְסִפְרֵי מִינִים הָיוּ נוֹשְׂרִים מִחִיקוֹ, הַכֵּל הִיָּה עַל יְדֵי זָמֵר יוֹנִי שְׂלֹא פָסַק מִפִּיּוֹ, עֵינֵי שָׁם.

אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים עָמַד לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, וְהִיָּה בְּעֶזְרָם לְנִצָּחַת אֶת מַלְכוּת יוֹן הָרָשָׁעָה וּלְהַכְנִיעָם, וּלְהַנְבִּיר חֲכָמַת הָאִמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּעוּלָם הַנִּמְשָׁכֶת מִהַזָּמֵר וְהַנִּגּוֹן שֶׁהוּא לְמַעְלָה מְכַל הַנְּגִינּוֹת וְזִמְרֹת שְׂבָעוּלָם, וְזֶה

על ידי שעסקו גם אז בעת צרתם ודחקם בעסק וקיום התורה, כמו שכתוב: "וְיָדִים בְּיָד עוֹסְקֵי תוֹרָתְךָ", שזהו בחינת מה שעסקו בתורה שבעל פה בלילה (עין להלן), כמבאר שם בסימן ל"ח בהתורה מרפבות פרעה וחילו אות ד' שהתורה שלומדין בצור לאדם בעניות ובדחקות הוא בחינת לילה, עין שם.

ועל ידי זה זכו הצדיקים הקדושים שהיו אז, שהם מתתיהו כהן גדול חשמונאי ובניו, לנצח את מלכות יון הרשעה ולהשיב המלוכה לישראל - שזהו בחינת מלכות דקדשה, וזכו לטהר את בית המקדש כמו שכתוב "וַיְטַהֲרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ" - שזהו בחינת תקון הנגינה דקדשה על ידי תורה שבעל פה, כי שם היו מקריבים כל הקרפנות, שזהו בחינת שביירת והכנעת כח המרמה כמבאר בלקו"א סימן כ"ה בהתורה אחיו לן מנא אות א' בסופו, שהוא על ידי כלי זמר ונגינה כמבאר שם בסימן נ"ד בהתורה ויהי מקץ זכרון אות וא"ו בדבור המתחיל ולהכניע וכו' (ועל פן היו הלויים מנצחים פשיר בשעת הקרבת הקרפנות). גם שם היה לשבת הגזית שממש הוראה יוצאת לכל ישראל על פי הפנהדרין שדרשו את התורה ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהן - שזהו בחינת תורה שבעל פה.

וזהו גם פן מה שזכו להוסיף קדשה וכח וגבורה בקדשה של מעלה, ולהמשיך משם שפע של קדשה ואורה זו תורה בזה העולם, בבחינת מצוה חדשה שהוסיפו, שהיא מצות הדלקת נר חנכה וכל מצות שמונת ימי חנכה, כמו שכתוב: "וְהַדְּלִיקוּ נֵרוֹת בַּחֲצֹרוֹת קִדְשֶׁךָ וְקִבְעוּ שְׁמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלָיו", שהיא מצוה דרבנן, בחינת תורה שבעל פה. (ומזה חילי שעסקו אז בלמוד וקיום התורה שבעל פה ביותר, כי זה כלל גדול, שפפי בחינת העבודה והאתערותא דלתתא שעולה למעלה מזה העולם, כמו כן זוכין להמשיך שפע רב מלמעלה למטה בזה העולם. ומכיון שאנו רואים שזכו להוסיף מצוה דרבנן בחינת תורה שבעל פה, סימן מבקק הוא שזה היה עקר עבודת הצדיקים עם כלל ישראל בימים ההם).

וְזֶהוּ מֵה שְׁמִימִין: "לְהוֹדוֹת וּלְהִלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל", שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת תְּקוּן וְעֲלִיַּת הַגִּיּוֹנָה דְּקִדְשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה בְּיוֹתֵר, שְׁמִימָנָה נִמְשָׁךְ חֲכָמַת הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּשִׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה.

כֵּן יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּזֶמֶן הַזֶּה לְהִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁתָם הָעֲלִיּוֹנָה, עַל יְדֵי הַהִתְקַשְּׁרוֹת וְהַהִתְדַבְּקוֹת בְּאַמֶּת אֶל הַחֲכָמִים הָאֱמִתִּיִּם צְדִיקֵי הַדּוֹרוֹת הַמְּמֻשָּׁכִּים דְּרָפָם בְּקִדְשׁ, הָעוֹסְקִים כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם הַקְדוּשִׁים בְּבִנְיַן הַמַּלְכוּת דְּקִדְשָׁה, עַל יְדֵי חֲדוּשֵׁי תוֹרָתָם הַנּוֹרָאִים וְהַנִּפְלְאִים הַמְגִּלִּים וּמַאֲדִירִים אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַעֲקָר בְּזֶה הָעוֹלָם הַשָּׁפֵל, אֲפֹלוּ בְּמָקוֹם חֲשֹׁךְ וְאֶפֶל, בְּכַדִּי לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים כְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר עָלָה בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ לְפָנִים.

(חלק ב, מכתב סד)

להנצל מהכיתות היונקות מחכמת יוון

וְלִמְדָנוּ עַל עֲנֵן חֲנֻכָּה, וְהַרְחַבְתִּי הַדְּבֹר עַל מַלְחַמַת הַחֲשִׁמוֹנָאִים נֶגֶד תְּרַבּוֹת הַיּוֹנִים, הַכֹּל עַל יְסוֹד תּוֹרַת רַבֵּנוּ בְּלִקְוֵי מוֹהֵר"ן תַּנְיָנָא סִימֵן ד' הַתּוֹרָה וְאֵת הָעֲרָבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלָךְ - בְּעֶקֶר, וְגַם צִרְפְּתִי כַּמָּה עֲנִינִים מֵתוֹרוֹת אַחֲרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ לְבַסֵּם הַדְּבָרִים, וּפְרַשְׁתִּי בְּזֶה אֶת הַחֲרוֹז הַנִּפְלָא שֶׁבְּשִׁיר "מַעֲזוֹ צוּר יִשׁוּעָתִי וְגו'" הַמְדַּבֵּר מִגַּם חֲנֻכָּה הַמַּתְחִיל "יּוֹנִים נִקְבְּצוּ עָלֵי וְגו'", וְה' עֶזֶר לִי שֶׁהַחֲרוֹז הַזֶּה נִתְפָּרֵשׁ וְנִתְבָּאֵר כָּל כֹּךְ יָפָה עַל פִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ, כַּטּוֹב טַעַם וְדַעַת. וְאוּלַּי עוֹד אֶזְכֶּה לְרַשֵּׁם הַדְּבָרִים עַל סֵפֶר.

עַל כָּל פָּנִים רְאִיתִי לְכַתֵּב לָךְ כָּל זֶה, אוּלַּי תִּקְבְּלִי גַם מִדְּבָרִים מְעֻטִּים הַלָּלוּ אֵיזָה חֲזוֹק, אִידֵּךְ שְׁאַנְחֶנּוּ זֶרַע יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ צְרִיכִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל עֲצֻמּוֹ לְהַשְׁאֵר חֲזָק בְּאַמוּנָתָנוּ הָאֱמִתִּית וּבִקְיוֹם מִצְוֹת תּוֹרָתָנוּ הַקְדוּשָׁה וְהַנְּחֻמָּה כָּל כֹּךְ עַד אֵין חֶקֶר, וְחֵם וְשָׁלוֹם לֹא לְהַנִּיחַ לְהַתְפַּתּוֹת לְלַכֵּת אַחֲרֵי דַעוֹת מְשֻׁנּוֹת שֶׁל כָּל מִינֵי

בתות חֲדָשׁוֹת הַמַּמְצִיאִים כָּאֵלּוּ מִחֲדָשׁ שְׁמִיּוֹת יִשְׁנוֹת בְּכָל פֶּעַם, הַגּוֹרְמִים לַפְּרִיקַת
עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, שְׂוֵה מִבֵּיא לָנוּ כָּל הַצָּרוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, ה' יִרְחֵם.

וּכְשֶׁם שֶׁעָשָׂה ה' לָנוּ נְסִים וּנְפִלְאוֹת בְּיָמִים הָהֵם וְנָתַן כֹּחַ וּגְבוּרָה לְמַתְתִּיהוּ וּבְנֵיו
הַכֹּהֲנִים הַקְּדוֹשִׁים, כֵּן יַעֲזָרֵנוּ ה' וְיִתֵּן בָּנוּ כֹּחַ וּגְבוּרָה חֲכָמָה וְדַעַת לְהַבִּין
אֵיךְ לְהַנְצִל מִכָּל הַבִּתּוֹת הָעוֹמְדוֹת עָלֵינוּ לְבַלְעֵנוּ וְרוֹצִים לְלַכּוֹד אֶת בְּנֵינוּ הַיְקָרִים
וּבְנוֹתֵינוּ הַיְקָרוֹת בְּרִשְׁתָּם לְהַעֲבִירם מִתּוֹרַת ה' אֶמֶת, אֲשֶׁר בְּאֶמֶת כָּל הַבִּתּוֹת
הָרְעוֹת הִלְלוּ הֵם מְקַבְּלִים וְיוֹנְקִים חֲכָמָתָם הַמַּטְעֵת מִשְׁיָרֵי חֲכָמַת יוֹן שׁוֹר" אֲשֶׁר
כָּבֵד נִצָּחוֹם אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אֲזִי בְּיָמִים הָהֵם, וְהֵם מַתְּעוֹרְרִים בְּכָל פֶּעַם וּמְנַסִּים
לְהִתְגַּבֵּר לְהִשְׁפִּיחַ מֵאֲתָנוּ בְּכָל פֶּעַם אֶת הַתּוֹרָה הַמְּתוּקָה שְׁלָנוּ בְּזִמְנָהּ הַזֶּה, וְאֵנוּ
תּוֹפְלִים לָהּ אֱלֹקֵי הַצְּבָאוֹת יוֹשֵׁב הַפְּרוּבִים: "אֵל תִּתֵּן ה' מֵאֲוִי רִשְׁעִי, וְזָמְמוּ אֵל תִּפְקֹד
וְגו'".

וּכְבֹּד הַבְּמִיחוּנוּ נְבִיאֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים נְבִיאֵי הָאֶמֶת וְצִדִּיק, שְׁפוּף כָּל סוּף עִם יִשְׂרָאֵל
יְנַצֵּחַ, וְכָל עַמֵּי הָעוֹלָם לֹאט לֹאט יִתְחִילוּ לְהַפִּיר מַעֲלַת קִדְשָׁת עִם יִשְׂרָאֵל
בְּכָלֵל וּבְפָרֵט, וְנוֹרָאוֹת נְפִלְאוֹת גְּדֻלַּת קִדְשָׁת כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁל מִצְוֹת תּוֹרַתֵנוּ
הַקְּדוֹשָׁה, וְאִפְלוּ אֶת הָאוֹר כִּי מִזֵּב הִיפָּה וְנַעִים הַגִּנוּז שֵׁשׁ בְּכָל מְנַהֵג קַל הַשִּׁיד
לִיְהוּדוֹת וְלַעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרֵךְ, יִתֵּן ה' וְהִיָּה זֶה בְּקִרְבֵּי בְּיָמֵינוּ.

(חלק ט, מכתב תקלה)

עניינים שונים

אור הימים ההם בזמן הזה

וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ מִתְקַרְבִּים לְחֲדָשׁ הַגָּאֻלָּה, הוּא חֲדָשׁ כְּסִלּוֹ, חֲדָשׁ אֲשֶׁר בּוֹ הָרָאנוּ
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ חֲבִיבוֹתוֹ בְּנִסִּים וּנְפִלְאוֹתָיו וּפְרָקָן מַעַל גְּלוֹת הַגּוֹיִם, כֵּן יִצְנֵנוּ

השם יתברך גם עתה להאיר לנו מקדשת האורות שהמשיכו הצדיקים הקדושים מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ובניו הקדושים בעולם בזכות מסירות נפשותם לה' או בימים ההם, ועל ידי זה יהיה אור לנו, וגדע ונראה הדרכים והפתחים איך לצאת מחשך לאור גדול גם בזמן הזה, יחד עם כל בית ישראל עם קדוש של היום, כלם אחובים כלם ברורים כלם גבורים כלם קדושים וכלם עושים באימה וביראה רצון קוניהם וכו', כי ישראל עד רד עם אל ועם קדושים נאמן, על אף כל השבועה מדורי גיהנם שעברו בהם, בגיהנם של אש ובגיהנם של שלג וימים ורוח סערה וסופה וכו', ויהי החדש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחלה וראש לפדיון נפשנו, אמן בן יהי רצון.

(חלק ה, מכתב שנה)

התורה לפי הנפשות

אחובי חביבי נפשי ולבבי, בשבוע זה התחלנו ללמוד בחברותא התורה מישראל דספינא בלקו"א סימן למ"ד בהשעור שבביתי, פידוע לך. והנה בהתורה הנ"ל לא מבאר ענין חנפה כלל, הגם שרפנו הקדוש אמר תורה זו בשבת חנפה כמובא בחיי מוהר"ן, וכפי הנראה שתורה קדושה זו לא סימה רפנו, וכמבאר שם בסוף התורה הנ"ל, ועל כן לא נזכר בתורה זו ענין חנפה, כי ענין חנפה היה שייך לסיום התורה הזאת. אבל מכל מקום נראה לי שמתר לנו לחתור ולחפש בכל הכחות ולמצא משהו בהתורה השייך לחנפה, כל אחד לפי עניות דעתו, גם בתוך התורה הנעלמת הזאת.

אנב אמרתי בפעם שלא גמרה רפנו הקדוש או בשבת חנפה, כי פידוע, התורה שגלה רפנו הקדוש היה כפי רב אנשי שלומנו שבאו ונתקבצו אליו ז"ל בעת ההיא, וכפי הנראה שלסיום כל התורה היה נצרך לעוד אנשים שיבואו ולא באו,

ומכיון שלא באו כלם, לא גלה רק מה שהיה שייך להקהל הקדוש שזכו ובאו אליו
על שבת הנגפה הנ"ל.

(חלק ו, מכתב רפג, וראה ההמשך לעיל בפרק סגולת ימי החנוכה)

רגלים שבקומת אדם

רגלים שבקומת שנה הם חגכה ופורים, כמבאר בלקוטי הלכות חלק ארח חיים
הלכות השפממת הפקר הלכה ד' אות י"ד, עין שם.

(חלק א, מכתב ה)

ניסים ונפלאות בימים ההם בזמן הזה

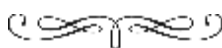
והנה ימי החגכה הקדושים ממשמשים ובאים עלינו לטובה, ויעזר ה' לנו ולכל
ישראל, וכשם שעשה נסים לאבותינו בימים ההם, כן יעשה עמנו נסים
ונפלאות בזמן הזה, כי באמת זקוקים אנחנו לנסים ונפלאות, כי עדין שונאי ישראל
חורקים עלינו שניהם ואומרים לבלענו חם ושלום, לא תהא פזאת, כי לא אמר ה'
למחות שם ישראל חם ושלום חם ושלום.

(חלק ז, מכתב שכג)

בזכות הנח"ל

בברכת חג האורים שמח, שיתחיל לזרם בנו "דם אדם!" (חגכה) מחדש, בזכות
הנחל וכו' אשר מרמז בראשי תבות של ברכת "להדליק" נר "חגכה".

(חלק י, מכתב תקלג)

תקם

שערי

מפתח מועדים וזמנים
יום כיפור - חנוכה

צדיק

חנוכה

נושאים בארוכה

ע"ד נוסח הברכה של הדלקת נ"ח - איך נהג מו"ר
רא"ש בזה..... א קיז
ע"ד שבת חנוכה - אם יש חיוב כיום לנסוע למירון
(או לאומן)..... א רטז-ריח
עניין חנוכה ע"פ התורה "אקרוקתא"..... ב רסח-ער
רמז עניין נס פך השמן לעניין נקודות טובות.....
..... ו רפא-רפב
הקשר בין תורה ל' לעניין חנוכה..... ו רפב-רפג
סגולת חנוכה לחפש ולמצוא הצדיק, והנהגות למעשה
לחנוכה..... ו רפב-רפג

שערי

מפתח מועדים וזמנים חנוכה

צדיק

תקסא

לימוד מנס פך השמן כי צריך איזה אתעדל"ת, וגם היא
חלק מהנס 1 רפז-רפט
יישוב קושית הב"י (וקושית הט"ז על תירוץיו)
1 רפז-רפט
לימוד מנס פך השמן לעניין התחזקות 1 רפט

נרות חנוכה

ע"ד נוסח הברכה של הדלקת נ"ח - איך נהג מו"ר
רא"ש בזה א קיז
"הנרות הללו" - ביאור איך שייך לומר בלילה הראשון
..... ז קעה-קעו
נר שמיני כולל הל"ו נרות ז קעה
מספר הנרות ל"ו כנגד ציצית ח מד
עניין ההסתכלות באור נרות החנוכה ח מד
באור נ"ח מתנוצץ אור הגנוז ח מד
מנהג מו"ר רא"ש בהסתכלות על הנרות ח מד
הסתכלות על הנרות - סגולה לחולה שיתרפא ח מה
עניין וכוונת הדלקת נרות חנוכה (עיין פנים)
ח מה-מט, נג-נד; א (קיה)
הדלקת נרות חנוכה לתיקון הריגת הבל ח רסט
כללי ("כגון הדלקת נ"ח - ממשכים קדושתם לזמן
רב") א נז
כללי (נעשים עי"ז תיקונים נפלאים ברו"ג בפרט
ובכלל) ז קעה
כללי (להאיר כל אחד חשכת אפילו בגו"ר) ח ער
כללי ("דפקנו דלתיך במצוות וכו'") ח רעא
כללי ("בעת רצון שהסתכלתי באור נרות חנוכה")
ח ערב
כללי ("ר"ת להדליק נ"ר ח'נוכה") ט שט
כללי ("שנרות חנוכה יאירו עליכם מתוך שמחה")
י ה
כללי ט שח

הלל והודאה

העניין שאחר הנצחון קבעו הימים להלל והודאה
ז קפב
עניין ההלל והודאה ע"פ תורה ז' ח מד-מה

לימודים שונים מנס פך השמן 1 רפז-רצב
"הנרות הללו" - ביאור איך שייך לומר כן בליל א' ..
..... ז קעה-קעו
המלחמה והתשועה ע"י הצדיקים - לימוד לדורות לעניין
הירידות והעליות ז קפ-קפב
עניין חנוכה בליקו"א סימן ז' ח מג-מה
עניין חנוכה ונרות חנוכה ח מה-מט, נג-נד
עניין דמי חנוכה ח רסח-ער, ערב; י רנה-רסג

מאמרים כלליים

רגליים שבקומת שנה הם חנוכה ופורים א נו
בחנוכה הצדיקים מורידים עצמם אלינו וכו', בסוד ביקור
חולים 1 רפב-רפג
כל העליות והירידות בכלל ובפרט - בבחינת מלחמת
הצדיקים במלכות יוון ז קפ-קפא
שם "חנוכה" מרמז להמתקת הדינים (עיין פנים)
ז קעה
ע"ד היגון והעצבות שתקפו אותה בעצם ימי החנוכה
ט רכח-רכט
לא להתפתות מכל מיני כתות חדשות המקבלות משיירי
חכמת יוון ט שטז
מלחמת החשמונאים ביוונים - בעניין תמיכת לומדי
תורה י רסא-רסג
הדלקה/הנחה עושה מצוה (עיין פנים רמז) י רעג
כללי (עיין פנים) ח יט
כללי ז קעד

הכנה והנהגות

בימי החנוכה נעסוק ביותר בחיפוש בספרי רבינו
ותלמידיו 1 רפג
לעסוק במעשה הצדקה בימי החנוכה 1 רפג
ילמד תורה ל' בימי החנוכה ולהבין וכו', ולהתפלל
ע"ז 1 רפג
לחקוק האמונה שבכל שנה מתעורר מעין האור שנתגלה
וכו' ח מח

נס פך השמן

רמז עניין נס פך השמן לעניין נקודות טובות
1 רפא-רפב, רצב

תקסב

שערי

מפתח מועדים וזמנים

צדיק

חנוכה - פורים

כללי (ימי חנוכה הם ימי הודאה, בחי' שעשוע עוה"ב)
ח רסח

כללי (שבת חנוכה בצפת, הלימוד בתורה י"ז ועניין
המנורה)..... י רסז-רסח

דמי חנוכה

ענינים - תשובה על תשובה (עיין פנים)..... ח רסח-ער
ענינים - תיקון שפיכות דם הבל..... ח רסט, ערב
ביאור העניין בארוכה (עיין פנים)..... י רנה-רסג
כללי ("במקום דמי חנוכה")..... ב רסה
כללי (צדקה בימי חנוכה)..... ח נב

ט"ו בשבט

יום הולדת מוהרנ"ת זיע"א..... ה רנה
ענינו וקשר לעניין תפילין..... ה רנה-רנט
כללי (ופירות ארצנו לכבוד ט"ו בשבט)..... ט ל

פורים

נושאים בארוכה

עניני פורים וד' פרשיות בארוכה - מספר אוצר היראה
א קסט-קפ
עניני הכנה לפורים..... ב קח, קיא-קיב
ע"ד השאלה מדוע שותים יין, הלא שכרות היא מצד
היצה"ר..... ב קי-קיב
"משנכנס אדר מרבין בשמחה" - והלא צריכים להיות
בשמחה תמיד?..... ו כב-כד
ע"י מצוות פורים מתקנים חטא עץ הדעת (וביאור "עד
דלא ידע")..... ז מט-נא
ביאור בארוכה עניין "ועכשיו (ולא סיים)" (בליקו"ת
סימן ע"ד)..... ז סט-עב
עצה לקיום השכרות למעשה..... ח קלט

הכנה והנהגות

לקיים ימי הפורים וכו' בפשיטות גמור בלי
התחכמויות..... ב קח
לומר התפילות בליקוטי תפילות ומעצמו.....
ב קיא-קיב
שומה עלינו להרבות בתפילה שנוכה וכו'..... ה מח
כללי ("גם מכתבי הוא בכלל הכנה וכו'")..... ה נב

מחיית עמלק ושבט זכור

כל מצוות פורים הם בסוד מחיית עמלק..... ב קח
כל אחד כפי שורש נשמתו בכסא הכבוד, צריך להסיר
חרפת עמלק בחלקו..... ד קה
נחתם גזר דינם להכריתם ולכלותם, משום שהם בעצמם
החטאים (עיין פנים)..... ה קסח

שבת חנוכה

ע"ד אם יש חיוב לנסוע כיום על שבת חנוכה למירון
א רטז-ריח
הנהגת מור"ר רא"ש בעניין הנסיעה למירון על שבת
חנוכה..... א ריז
הנהגת מוהרנ"ת בעניין הנסיעה לאומן על שבת חנוכה
א ריז
כללי (שבת חנוכה תקס"ז)..... ד צו

ענינים שונים

זאת חנוכה - נר שמיני כולל הל"ו נרות..... ז קעח
מעוז צור - השיר נתתקן לעורר בנו עזות דקדושה...
ז קעה
שמונת הימים - מרמזים על בחי' התגלות הדעת
שלעתיד..... ח מה
אכילת מאכלי חלב - טעם בזה..... ח רסט

אזכורים שונים

כללי (בסוד הדריידיל)..... ו רמח
כללי (חג אור האורות)..... ח נ
כללי (חנוכה - דם אדם)..... ט שט
כללי (לאחל שנה טובה עד גמר ימי חנוכה הק').....
ט שיד
כללי (מלחמת החשמונאים נגד וכו', ע"פ ליקו"ת ד'
וכו')..... ט שטו-שטז
כללי ("פירשתי החרוז הנפלא יוונים נקבצו וכו'").....
ט שטו
כללי (מסיבה לילדי חברת תהלים)..... ט רצד

לזכות ר"ה ב"פ
לברכה והצלחה
וסייעתא דשמיא

לזכות החפץ בעילום שמו
להצלחת משפחתו
ברוח ובגשם

לְכֹן בְּזֶה הַמִּשְׁכָּה וְהָאֶרֶץ תִּקְוִינוּ הַקְדוּשִׁים
 שֶׁל רַבְּנוּ נח"ל נִבֵּעַ מִקּוֹר חֲכָמָה
 בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הַרְחוּקִים וְהַנִּדְחִים וְהָאֲפִלִּים,
 לְהַאֲדִיר שֵׁם בְּדַעְתּוֹ הַקְדוּשָׁה
 שְׁאִין עוֹד מִלְכְּדוֹ יִתְבָּרַךְ
 וְלַעֲזוֹר אֶת כָּלם לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ,
 וְשְׁאִין יֵאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל

ספה"ק שערי צדיק י"א כרכים
 להשיג בחנויות ברסלב